

N. Veenstra. 10-36
2914 Surah St., North Park,
Grand Rapids, Mich.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to

R. SCHAAFSMA

524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA

1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 21. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

SEPTEMBER 1, 1938

Subscription Price, \$2.00

MEDITATIE

Wrake In Den Dag Van Sions Heil

Ik heb de pers alleen getreden, en er was niemand van de volkeren met Mij; en Ik heb hen getreden in Mijnen toorn, en heb hen vertrappt in Mijne grimmigheid; en hun kracht is gesprengd op Mijne kleederen, en al Mijn gewaad heb Ik bezoedeld. Want de dag der wraak was in Mijn hart en het jaar Mijner verlost en was gekomen. Jes. 63:3, 4.

Wie is deze?

Is deze dan de Verlosser Israels, Die Sions heil met zich brengt?

Maar hoe komt Hij dan van Edom? En waarom is Hij dan rood aan Zijn gewaad? Waarom zijn Zijne kleederen besprengd?

Altijd en overal gaat de komst van Sions heil gepaard met wraak-oefening en de voltrekking van het eindoordeel over de goddelooze wereld, over de vijanden van de zaak des Heeren.

Onafscheidelijk zijn die twee aan elkander verbonden. Sions heil is de verlossing uit en van die wereld. De eindoverwinning van het volk des Verbonds kan niet anders komen dan door de totale vernietiging van de macht der duisternis. Zoo is het bij den zondvloed. Door het water van den vloed wordt de Kerk gered; door den ondergang der eerste, goddelooze wereld, wordt het volk van Gods verbond erfgenaam van de gerechtigheid, die uit het geloof is. Zoo is het bij de Exodus. Israels verlossing uit het diensthuis der verdrukking met een machtigen arm gaat gepaard met het oordeel der wrake Gods over Egypte en is niet volkomen totdat Farao's machtig heil is ondergegaan in de Roode Zee. Als God Zijn belofte vervuld aan het Oud-Testamentische bondsvolk, Zijn Koninkrijk bevestigd in het land der belofte en Zijn volk doet ingaan in Kanaän, dan vallen de muren van Jericho, dan wordt wrake geoefend over de goddelooze volken, dan liggen overal de vijanden van God

en Zijn volk en zaak verslagen.

Daarom komt de Verlosser Sions van Bozra.

Daarom zijn Zijne kleederen besprenkeld en is Hij rood aan Zijn gewaad.

Daarom moet Zijne gedaante ons niet ontroeren, moeten we niet vervaard zijn als het oordeel komt over eene goddelooze wereld, als 't donker wordt rondom ons, als gerichtsweeën de wereld aangrijpen, hetzij in betrekkelijken zin nog, of ook ten finale. . . .

't Zijn barensweeën, vol van de hope der verlossing Sions!

En de Heere Sabaoth weet Israel te verlossen, zal Zijn volk bewaren en verheerlijken, ook al woont het temidden dier wereld, die ten onder gaat!

Zoo is het steeds.

Zoo is het thans.

Zoo wordt het straks.

Sion, uw heil komt!

Wie is deze?

Er is verwondering in des profeten vraag.

Er is altijd weer verwondering, en ook eenige ontzetting, als Hij van Edom komt met besprenkelde kleederen van Bozra.

Want, o, we weten het wel, zoo moet Hij komen; anders kan Hij niet komen. Door de weeën heen van een vergaande wereld, door oordeelen en smarten, door het geluid der bazuinen en het uitgieten der violen des toorns Gods, door smeltende elementen, die al brandende zullen vergaan, komt de verlossing van Sion, wordt Gods volk verheerlijkt, gaat Gods verbond de overwinning in, worden geboren de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont. We weten het zoo goed, dat de goddelooze geen gerechtigheid leert, als hem genade wordt bewezen, dat we onzen Goël in den weg der gerichtten alleen kunnen verwachten. . . .

Maar in de werkelijkheid is het toch dikwijls anders!

Als de oordeelen komen en ook wij lijden mee; als economische malaise de wereld in verwarring brengt en er is ook voor ons geen werk, geen geld, geen brood, geen uitkomst: als oorloos-donder-oerommel in de ver-

te wordt gehoord, al nader komt en straks de storm uitbreekt; als straks de zon verdonkerd wordt en de maan wordt als bloed. . . .

Dan blijkt het toch wel, dat we niet aanstonds bereid zijn, om den Heere onzen Verlosser in den weg der gerichten te verwachten.

Dan verwachten we toch *Dezen* niet.

Dan waren we er toch niet op bereid, Hem zóó te zien, met besprenkelde kleederen en rood aan Zijn gewaad. . . .

Dan herkennen we Hem toch niet aanstonds als den God onzer zaligheid, als we Hem zien aankomen van Edom, met besprenkelde kleederen van Bozra. . . .

Dan zouden we Hem toch op 't eerste gezicht willen afbidden, terug-bidden. . . .

Dan roept ook Gods dwaze volk met de wereld nog wel om een biddag tegen dien Man, Die van Edom komt, tegen Zijn treden van de wijnpersbak, tegen het vertreden der volkeren in Zijnen toorn, tegen de malaise, de oorlogen, de aardbevingen en pestilentiën. . . .

Wie is deze?

De profeet ziet Hem! Hij komt aan! Met besprenkelde kleederen! Rood aan Zijn gewaad! Waarom? . . .

Van Sions heil had hij gesproken. "Gaaf door, gaat door, door de poorten, bereidt den weg des volks; verhoogt, verhoogt een baan, ruimt de steenen weg, steekt een banier omhoog tot de volken! Ziet, de Heere heeft doen hooren tot aan het einde der aarde; zegt der dochter van Sion: Zie, uw heil komt; zie zijn loon is met Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht. En zij zullen hen noemen het heilige volk, de verlost des Heeren; en gij zult genoemd worden de gezochte, de stad, die niet verlaten is." 62:10-12.

En nu: Wie is Deze?

O, de dag der verlost is aangebroken! Hij is Sions Heil, Die hier aankomt! Hij komt van den kant van Edom, met name van Bozra, een stad in Edom. En Hij komt naar Jeruzalem, naar de dochter Sions, om al Zijne beloften aan haar te vervullen.

Maar ook de profeet herkent Hem niet aanstonds!

Vervult de aanblik van Hem niet met ontzetting? Hij is schoon! Hij trekt voort in groote kracht! Zijn kleed is met bloed besprengd!

Vandaar de vraag: Wie is Deze?

En Hij antwoordt!

Ik ben het, Die in gerechtigheid spreek, Die machtig ben te verlossen! !

Maar dan: waarom zijt Gij rood aan Uw gewaad, en Uwe kleederen als van eenen, die indewijnpers treedt?

En nogmaals antwoordt Hij!

Ik heb de pers getreden!

Alleen!

Wie is deze?

Hij is de Christus, de van den Vader Gezalfde, Gekroonde.

Zijn naam wordt hier niet genoemd. Wie Hij is kan alleen opgemaakt worden uit hetgeen de profeet van Hem ziet en hoort.

Hij is een Man. Want zoo ziet Hem de profeet. Als een Mensch ziet hij Hem komen uit Edom, van Bozra. Hij trekt voort als een man. Hij is gekleed als een man. Hij maakt den indruk van een mensch, die in de wijnpers treedt. Hij komt in de gedaante van een mensch.

Maar toch is Hij blijkbaar veel meer dan een mensch. Op de lippen toch van welk mensch zou het anders zijn dan pure blasphemie om te zeggen, dat hij in gerechtigheid spreekt? Waar is de mensch, wiens woorden meer zouden kunnen worden geacht dan ijdel geklap, zou hij bogen, dat hij machtig is om te verlossen. Spreekt Hij niet van den dag der wrake, die in Zijn hart is, en van het jaar Zijner verlost? Verkondigt Hij niet, dat Hij alleen, zonder dat er iemand met Hem was, de volken in Zijne grimmigheid vertrapte, en dat Zijn arm alleen Hem heil beschikte? Zijn dan de macht om te verlossen, het heil, de grimmigheid en de wrake niet des Heeren en des Heeren alleen?

Slechts één Mensch is er, Die alzoo spreken kan, de Mensch, Die Zelf de Heere is, Immanuel, de God onzer volkomene zaligheid.

Daarom zag de kerk aller eeuwen in dezen Man altijd den Christus Gods.

Maar Hij komt hier niet als de lijdende Knecht des Heeren.

Zoo heeft men wel gemeend. Hij is immers rood aan Zijn gewaad. Zijn kleed is met bloed bekleet. Hij trad de wijnpers alleen. En die wijnpers is immers de pers van den toorn Gods. En waar was nu die wijnpers dan alleen op Golgotha? Wanneer trad Hij die wijnpers van den toorn Gods dan toen Hij ging staan op de plaats van het oordeel der wereld, en Zijn bloed stortte aan het kruis?

En, o zeker, daar op Golgotha was Hij alleen in de wijnpers van den toorn Gods en was er niemand met Hem. Daar stond Hij alleen in dag der wrake en des toorns Gods. Daar droeg Hij den toorn en voldeed aan Gods heilig recht. En omdat Hij daar alleen stond, omdat Hij den toorn Gods ten einde toe droeg, omdat Hij volkomenlijk voldeed aan het recht des Allerhoogsten, daarom kon Hij ook de volken in Zijn toorn vertreden en in Zijne grimmigheid vertrappen; daarom kan Hij thans van Edom komen met besprenkelde kleederen van Bozra, om Sions heil aan te brengen en de dochter Sions te doen ingaan in de eindelijke overwinning. Maar toch komt Hij thans niet van Golgotha. Toch ziet Zijn treden van de wijnpers niet op Zijn kruis, en de toorn Gods, waarvan Hij spreekt, is niet de toorn, die Hij droeg op het schandhout. Hij komt immers van Edom, en in Bozra zoekt men niet Zijn kruis. Daar in Edom zijn Zijne kleederen met bloed bekleet. En wel is Zijn kleed met bloed bekleet,

maar het is niet Zijn bloed, maar het bloed der goddelooze volkeren, Edoms bloed, dat Zijn gewaad rood verfde. Wel spreekt Hij van den dag der wrake en des toorns, maar het is niet van den toorn, die Hij droeg, maar die Hij uitoefende. En wordt Hij, bovendien, niet geteekend in Zijne heerlijkheid, versierd in Zijn gewaad en voorttredend in Zijne groote kracht?

Neen, het kruis ligt achter hetgeen Hij deed in Edom!

Hij leed, Hij stierf, Hij werd opgewekt, Hij ontving alle macht in hemel en op aarde, Hij werd versierd in Zijn gewaad, het oordeel werd Hem overgegeven; en van nu aan trad Hij voort in groote kracht, van nu aan kwam Hij op de wolken des hemels; van nu aan trok Hij voort, met den dag der wrake in Zijn hart, met den dag der verlostten in Zijn ziel, met een machtigen arm des heils; Hij trok voort, sprekende in gerechtigheid, op Jeruzalem aan, om hare vijanden te verdelgen, om Sions heil aan te brengen. Hij trok voort, ten einde toe. . . .

En 't is geschied!

Het oordeel werd voltrokken!

Dat is het moment, waarop de profeet Hem ziet voorttrekken van Edom.

Hij is Deze!

Alleen trad Hij de pers!

De vervulling van dit woord is ons geteekend in Openbaring 19.

Ook daar zien we Hem, den verheerlijkten Christus. Ook daar is Zijn kleed met bloed geverfd. Ook daar treedt Hij de wijnpers van den toorn en der wrake Gods. Ook daar vertreedt Hij de volken in Zijne grimmigheid.

De druiven in de wijnpers zijn de volken, met Edom aan de spitse.

Daarom komt Hij hier in de profetie van Jesaja uit Edom, van Bozra.

Dat bloed aan Zijn kleed is Edoms bloed.

Niet alsof Hij slechts Edom in Zijne grimmigheid vertrapte. Ook de volkeren, alle goddeloozen der aarde vertrad Hij in Zijne grimmigheid. Ze worden hier met Edom genoemd. Want het zijn de volkeren, die staan tegenover Jeruzalem, de stad Gods, die altijd de dochter Sions hebben gehaat, die vijanden waren van de zake Gods in de wereld, die ook Hem hebben vertreden, Die thans hen vertreedt. . . .

Zij staan in het teeken van Edom, den verworpene, den hoereerder!

Was niet Edom Jakobs broeder? En was hij niet op 't nauwst aan Jakob verwant, geboren met hem uit dezelfde baarmoeder des verbonds, getogen met hem in hetzelfde verbondshuis, staande zelfs op de plaats van het eerstgeboorterecht, bekend als hij met de zake Gods, met de belofte des verbonds, met Israels hope

ten der toekomstige eeuw? En is niet Edom altijd Israels bitterste vijand, de felste openbaring van de vijandschap tegen God, tegen Zijn gezalfde, tegen Jeruzalem, de stad Gods. Heeft niet dat geestelijk Edom den Gezalfde des Heeren vertrapte, verguisd, gedood, verworpen? En strijdt niet juist Edom altijd met Israel om de erfenis der wereld?

Zoo staat Edom aan de spitse van de macht der wereld, straks haar uiteindelijke macht openbarend in den antichrist!

Daarom worden de volkeren als Edom en met Edom vertreden in den dag der wrake.

Daarom is er in dit treden van den wijnpers niemand van die volkeren met Hem!

Hij treedt de wijnpers van den toorn Gods alleen!

Wel moesten die volkeren der wereld staan aan de zijde van dezen Man, die thans van Edom komt. Wel werden de koningen en de machtigen der aarde geroepen om te staan voor het recht Gods. Wel hadden ze de macht om te strijden. Wel droegen ze het zwaard Gods. Wel hanteerden ze dat zwaard. En wel namen ze dikwijls den schijn aan, alsof ze Gods recht handhaafden, alsof ze streden voor de zaak van Gods Koninkrijk. Maar vergis u niet, er is niemand van deze machtigen met Hem, die thans van Bozra komt! Allen stonden ze aan de zijde van Edom, tegenover God en Zijnen Gezalfde en Zijne zaak en Zijn volk, de dochter Sions!

Daarom is er in den dag, wanneer Hij komt om Gods recht te handhaven, om de zake van Gods verbond te doen ingaan in haar eeuwige overwinning, om Sion te verlossen, niemand met Hem!

Allen staan geopenbaard als vijanden van God en Zijne zaak!

Daarom is er thans geen pardon, geen gratie, geen ontferming. Het is de dag der wrake, der volle openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods, van groote grimmigheid en gramschap. En de goddeloozen der aarde worden in toorn vertreden en vertrapte!

En die toorn en gramschap, die grimmigheid en wrake is tevens de openbaring van de liefde dezes Mans, Die van Edom komt, tot de zijnen. De dag der wrake is in Zijn hart, juist omdat het jaar Zijner verlostten was gekomen. Voor hen leed Hij. Voor hen ging Hij den dood in. Voor hen leed Hij helse smarten, om hen te kunnen verlossen van de macht der zonde en des doods. Zij werden met Hem vertrapte en verguisd door Edom, door de goddelooze wereld. Thans is het de dag Zijner wrake. Het jaar Zijner verlostten!

Zegt dan der dochter Sions: Uw heil komt!

Ontzet u dan niet, als Hij van Edom komt met besprenkelde kleederen van Bozra!

Zijn machtige arm heeft u heil beschikt!

Hij komt, en Zijn loon is met Hem!

Kom, Heere Jezus!

Ja, kom geestelijk!

U U

EDITORIALS

Dat Gods Goedheid Particulier Is

INLEIDING.

De booze neemt, door hebzucht aangedreven,
Met list ter leen, en legt de schuld niet af,
D'oprechte, vol ontferming, mild in 't geven,
Bezit deez' aard, als 't erf, dat God hem gaf.
Deez' smaakt in rust den zegen en het leven;
De vloek vervolgt den andren tot in 't graf.

Ps. 37:11.

In "De Wachter", orgaan der Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent, heeft Ds. D. Zwier van Holland, Mich., onzen lezers niet onbekend, een tamelijk lange artikelenreeks geschreven onder het kopstuk "Gods Algemeene Goedheid", een artikelenreeks, die tot hoofddoel had, om den Christelijke Gereformeerden duidelijk te maken, althans om hen te doen gelooven, dat er naast en met en onder, gelijktijdig met den vloek, die volgens bovenstaand vers uit Ps. 37 den booze in dit tijdelijke leven tot in 't graf vervolgt, ook een zekere goedheid, liefde, gunst, genade, goedertierenheid en barmhartigheid Gods is, die den goddelooze tot in 't graf vergezelt, om dan plotseling, en zonder eenige reden hem te verlaten en hem over te laten aan eeuwigen toorn en afgrijzen.

In bovenstaande regelen geef ik zoo zuiver de hoofdgedachte van Ds. Zwier weer, zooals hij die in zijne artikelen heeft trachten uit te werken, dat hij het zelf niet anders en niet beter zou kunnen zeggen.

Na deze inleiding kom ik hier aanstonds op terug.

De lezer begrijpt, dat de schrijver over "Dogmatische Onderwerpen" in *De Wachter* een poging deed om de door de Christelijke Gereformeerde Kerken geijkte en aangenomene leer der gemeene gratie te verdedigen.

Wel doet hij dit onder het kopstuk "Gods Algemeene Goedheid". Aan dezen term geeft hij om verschillende redenen de voorkeur boven die van "algemeene genade" of "gemeene gratie". Maar zijn hoofdreden is practisch. Principieel bezwaar heeft Zwier ook tegen den term "gemeene gratie" of "algemeene genade" niet. En zijne artikelen zijn schier uitsluitend een verdediging van Punt I, anno 1924, verklarende, dat er buiten de genade, die God alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven bewijst, ook nog een zeker *gunst of genade* is, die Hij betoont aan Zijne schepselen in het algemeen.

Hij heeft het dus over de gemeene gratie.

Op zichzelf is dat een verblijdend iets. Dat iemand in de Christelijke Gereformeerde Kerken den moed

heeft, om over de geschilpunten, die de oorzaak waren, dat die Kerken ons zoo snood en meedoogenloos *uitwierpen* (ik gebruik dit woord met nadruk, nadat ik Zwier's poging om dit te ontkennen heb gelezen en kom hierop later terug), kan voor ons slechts een reden tot blijdschap zijn. Ik ben overtuigd, dat woord en wederwoord altijd een positieve vrucht moet afwerpen voor de verdere ontwikkeling onzer Gereformeerde waarheid. Daarom heeft de *Standard Bearer*, die zich in de waarheid verblijdt, zoo dikwijls de leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken verzocht, ja zelfs uitgedaagd, om toch eens te doen, wat de synode hunner Kerken immers had besloten, dat ze zouden doen, dat ze, namelijk, het leerstuk der gemeene gratie tot verdere ontwikkeling zouden brengen. Daarom herhaal ik, dat het een verblijdend iets is, dat Zwier aan dit onderwerp een artikelenreeks heeft gewijd.

Helaas, dat dit bloot formeel feit tevens het eenigste is, waarover ik mijn blijdschap kan betuigen, nu ik de artikelen van de hand van Ds. Zwier ten einde toe gelezen heb.

Positieve vrucht voor de waarheid zit er in die artikelen van Ds. Zwier niet.

De waarheid roept, tegenover het schrijven van Ds. Zwier, luide, zeer luide, om een wederwoord.

Dit is te bejammeren.

Veel liever hadden we gezien, dat Ds. Zwier zich rustig tot de taak had gezet, om "de leer" der gemeene gratie verder te ontwikkelen, zooals de Synode van 1924 hem daartoe had verzocht, en dat het hem in het verrichten dier taak metterdaad gelukt ware, om nieuwe gezichtspunten te openen, dat hij ons in de rechte richting had geleid, in "zuivere banen" had gevoerd, zoodat we met vol vertrouwen, dat we hierdoor de waarheid dienden, zijne artikelen ook bij ons volk hadden kunnen aanbevelen, zooals we dat konden doen met hetgeen in den laatsten tijd voor de professoren Greydanus en Schilder, van Kampen, geschreven werd.

Dit mogen we thans echter niet doen.

Deden we het wel, we zouden én ten opzichte van *de* waarheid, én ten opzichte van de historie onzer Protestantsche Gereformeerde Kerken, én wat *onze* beschouwing betreft, *de leugen* dienen!

De vraag laat zich niet onderdrukken: hoe komt het, dat Zwier schreef zooals hij deed, en in geen enkel opzicht de verdere ontwikkeling der waarheid diende?

Het antwoord moet waarschijnlijk gezocht in den weg van een andere vraag: waarom schreef Ds. Zwier *thans*? Wat motiveerde hem in zijn schrijven?

Ik weet het wel, dat over motieven niet te oordeelen valt. Maar het is ook waar, dat uit iemands schrijven wel veel valt af te leiden in betrekking tot zijne motieven. Deze laten zich niet gemakkelijk naar de diens te terugdringen. Ze werken zich zoo gemakkelijk naar

de oppervlakte. En soms ligt het er zelfs dik op, wat iemand drijft tot schrijven.

Zoo is het zeker met de artikelen van Ds. Zwier.

In een inleidend woord stemt hij toe, dat nog nooit iemand aan de stem der synode van 1924 gehoor gaf, om de "leer" der gemeene gratie tot verdere ontwikkeling te brengen. En hij bejammert dit eenigszins. Wel meent hij deze nalatigheid eenigszins te kunnen vergoelijken en uit de omstandigheden te kunnen verklaren. Maar de nalatigheid zelf stemt hij toch toe. En nu krijgen we den indruk, dat het eigenlijk zijn doel is, zich tot deze taak te zetten. En we verwachten, dat we in de artikelenreeks een poging zullen vinden om dit doel te bereiken.

Doch hierin worden we teleurgesteld.

Zonder eenige overdrijving mag ik zeggen, dat Ds. Zwier ons zelf niet zou kunnen aanwijzen, in welk opzicht, op welk punt, hij de "leer der gemeene gratie" tot verdere ontwikkeling bracht in zijn artikelenreeks.

Dat is één feit.

Hieruit is met zekerheid af te leiden, dat het bewustzijn, dat hij een nieuw gezichtspunt had, en de begeerte om dit nieuwe gezichtspunt voor zijne lezers duidelijk te maken, hem niet motiveerde, toen hij zich tot schrijven zette.

Doch er is meer.

Feit is ook, dat zijn schrijven doorspekt is met aanvallen op ons, aanvallen, die er bepaald op berekend zijn, zooals we later zullen aantoonen, om zijn lezers duidelijk te maken, welk een gruwelijke, dwaze, onschriftuurlijke, ongereformeerde voorstelling wij, Protestantsche Gereformeerden, er op na houden. Wij dringen onze eigene voorstelling aan de Schrift op, wij willen de duidelijke uitspraken der Schrift niet aanvaarden. En daartegenover leven Ds. Zwier c.s. uit een eenvoudig geloof, dat kinderlijk de Schrift aanvaardt en voor de al te diepe dingen in aanbidding nedervalt.

Hieruit leidt ik af, dat Zwier grootelijks gemotiveerd werd door de begeerte om ons voor zijne lezers "af te maken".

Ik geloof ook, dat het Ds. Zwier grootendeels gelukt is, om dit voor de lezers van "De Wachter", voorzoover ze niet zelfstandig denken en ons blad en onze geschriften niet lezen, te doen. Hij heeft ongetwijfeld "success" gehad. Ofschoon de waarheid wel moet hebben geweend, zullen velen zich hebben verblijd in het schrijven van Ds. Zwier. Voor vele eenvoudige zielen is het hem zeker gelukt ons als ketters, Schriftverdraaiers en kerkverwoesters te brandmerken.

Dit is niet moeilijk te verklaren.

Eensdeels moet niet worden vergeten, dat Ds. Zwier metterdaad de gave heeft om voor het gewone volk te schrijven. Hij heeft een vaardige pen. Hij schrijft een heldere stijl. Hij kan de dingen nittig zeggen

Aan lange betoogen en bewijsvoeringen doet hij niet. Hetgeen hij schrijft gaat er gemakkelijk in. Hij was de man voor de taak.

In de tweede plaats moeten we voor de aandacht houden, dat het gewoonlijk veel gemakkelijker is, en ook aangenamer naar het vleesch, om de goe gemeente in de gemeene gratie te doen gelooven, dan in de waarheid, dat Gods genade altijd particulier is. Het oppervlakkige gaat er gemakkelijk in. Wie "helder" schrijft over dingen, die oppervlakkig waar schijnen te zijn, vindt veel gereedelijker aandacht en instemming, dan hij, die naar den grond der dingen vraagt en zoekt. En Ds. Zwier stemt zelf toe, vreemd als het moge schijnen, dat men aan de oppervlakte moet blijven, om in de gemeene gratie te kunnen gelooven. Letterlijk schrijft hij:

'Spreken we van algemeene genade of gemeene gratie, dan is het inderdaad waar, dat we aan de oppervlakte blijven staan en alleen rekenen met hetgeen zichtbaar en tijdelijk is. We dalen dan niet af tot den grond der dingen". "Algemeene Goedheid Gods", XXVI.

We zouden zeggen: hoe durft een Gereformeerd mensch zoo iets te schrijven?

Ds. Zwier antwoordt: "Maar — dat is geoorloofd, omdat de Schrift ons daarin voorgaat"! Idem, XXVI.

De Schrift zou ons er in voorgaan, dat we aan de oppervlakte blijven staan? De Schrift, die openbaring Gods is, die altijd en overal de dingen ons toont uit het oogpunt van Gods doen en Zijn eeuwig welbehagen, zou ons aan de oppervlakte laten staan? De Schrift, die ons juist openbaart, hetgeen geen oog heeft gezien, geen oor gehoord en in geen menschenhart ooit kon opklimmen; die ons oog juist van de zichtbare en tijdelijke dingen afwendt, om het te richten op de onzichtbare en eeuwige dingen, zou ons veroorloven om alleen te rekenen met de dingen die gezien worden en tijdelijk zijn?

Doch het is thans niet mijne bedoeling critiek te oefenen. Ik wilde mijn overtuiging motiveeren, dat de artikelen van Ds. Zwier er bij het niet zelfstandig denkend deel zijner lezers zijn ingeslagen. En voor een niet gering deel vindt dit zijn oorzaak in het feit, dat wie van gemeene gratie wil spreken, aan de oppervlakte moet blijven staan. Wie de tijdelijke dingen scheidt van de eeuwige, de geziene van de ongeziene, bewijst gemakkelijk, dat er gemeene gratie is.

In de derde plaats moet het "success", dat Ds. Zwier ongetwijfeld zal hebben gehad bij het "De Wachter"—lezend publiek voor een groot deel worden toegeschreven aan het feit, dat hij van ons kan zeggen, wat hem belijft, zonder dat wij de kans hebben ons te verdedigen voor het publiek, waarvoor hij schrijft.

Hij wrijft ons allerlei aan. Hij schrijft allerlei leelijke en onware dingen over ons, waarop wij later wel zullen wijzen. Hij beweert zoowat alles geloogen te

hebben, wat onzerzijds over deze kwestie geschreven werd, opdat zijne lezers toch den indruk zullen hebben, dat hij goed met onze voorstelling op de hoogte is en ons zuiver voorstelt. *Maar hij laat ons nooit spreken!* Op slechts één enkele uitzondering na.

Nergens haalt Zwier onze eigene woorden aan!

Hij zegt den lezers, hoe wij over de dingen denken, en hoe wij met de Schrift omspringen. En hij past er wel voor op, dat hij ons niet laat spreken!

Hij doet het nog minder dan Dr. Hepp, die uit de werken der door hem bestreden aanhaalde, zonder de plaatsen te noemen, waar de aanhalingen konden worden gevonden. Zwier vertelt zijn lezers, wie wij zijn, hoe wij werken met de Schrift, onze eigene vooropgezette ideeën in de Schrift indragen, en wat onze voorstelling is, zonder dat hij ons ooit gelegenheid geeft zelf te spreken!

Dit wordt er niet beter op, wanneer we bedenken, hoe oppervlakkig Ds. Zwier zelf op de hoogte is met hetgeen wij schreven. Hij beweert gelezen en herlezen te hebben hetgeen wij schreven. Maar zelf erkent hij, dat hij tot op korten tijd niet wist, hoe wij den term "lankmoedigheid" 'in Rom. 9:22 verklaarden. We hebben hierover meer dan eens geschreven. En onze verklaring hiervan is reeds te vinden in het antwoord, dat we aan Dr. Hepp gaven in "Van Zonde En Genade". Wel een bewijs, dat hij ons in elk geval niet al te nauwkeurig gelezen heeft. "Gods Algemeene Goedheid", XXII.

Hoe dit ook zij, we nemen het Ds. Zwier zeer kwalijk, dat hij, waar hij over ons schrijft, dit in zijn eigen woorden meent te mogen doen, zonder eenige aanhaling uit hetgeen wij zelf schreven.

En laat mij hieraan nog toevoegen, dat het Ds. Zwier heelemaal niet toevertrouwd kan worden, om ons in zijn eigen woorden bij zijn lezers voor te stellen.

Dit wordt nog bedenkelijker, wanneer we overwegen, dat ik geen gelegenheid heb om mij te verdedigen tegenover Zwier voor de meesten van zijne lezers. Ze krijgen slechts ééne zijde van de zaak onder de oogen.

Welnu dan, uit het feit, dat de artikelen als het ware doorspekt zijn met aanvallen op ons gericht, dat hij ons voorstelt als ketters, Schriftverdraaiers, die in de Schrift hun eigen meeningen indragen, de dogmatiek over de exegese laten heerschen (een klinklare leugen!), als scheurmakers, die de band met de kerken verbraken en niet zijn uitgeworpen door die kerken, trek ik de conclusie, dat Ds. Zwier voor een goed deel gemotiveerd werd door de begeerte om ons af te maken.

En ik vermoed, dat de arbeid van onzen zendingleeraar gedeeltelijk als een verklaring mag worden beschouwd voor het feit, dat Ds. Zwier thans, in het begin van dit jaar over deze kwestie begon te schrijven.

Er is nog een derde feit.

Veel aandacht wordt door Ds. Zwier gewijd aan

hetgeen de beide Kamper professoren, Dr. Greydanus en Dr. Schilder, over de kwestie der gemeene gratie schreven.

En ieder heeft wel gemerkt, dat zijn schrijven zeer gekenmerkt was door de poging om duidelijk te maken, dat hij en de Christelijke Gereformeerde Kerken het in den grond goed eens zijn met de hoogleeraren van Kampen.

Zelfs als Dr. Greydanus, vragenderwijze, loochent, dat men kan spreken van algemeene genade, zoodra men de dingen beschouwt in het licht van Gods raad en der eeuwigheid, is Zwier het plotseling roerend met hem eens.

Hij legt er zeer sterk den nadruk op, dat wij ons niet moeten inbeelden steun te hebben ontvangen uit Nederland.

Wij klemmen ons vast aan een stroohalm, zegt Zwier.

Hoe Zwier dit alles bepleit, hopen we later aan te toonen.

Maar uit dit derde feit trek ik de slotsom, dat Zwier zich ook ten doel stelde, om bij zijn lezers den indruk weg te nemen of te voorkomen, dat men ook in Nederland de "gemeene gratie" begint te loochenen en dat wij alzoo van uit Nederland steun beginnen te ontvangen.

Vandaar, dat hij juist thans over de algemeene goedheid Gods schreef.

Intusschen zal het "success" van Ds. Zwier mij niet tot stilzwijgen bewegen.

Wel wil ik gaarne toestemmen, dat ik met klimmende verontwaardiging de artikelen van Ds. Zwier heb gelezen. Ik kan mij haast niet voorstellen, dat een Gereformeerd mensch, laat staan een predikant, die toch ook weet, dat hij voor hetgeen hij schrijft voor God verantwoordelijk is, de dingen zoo scheef kan of durft voor te stellen, als hij doet. Ik stem het gaarne toe, dat mijn bloed soms kookte, als ik las, hoe Zwier voor het volk pronkte met zijn eigen kinderlijk Schriftgeloof en dat op den voorgrond stelde tegenover onze weigering om te aanvaarden hetgeen de Schrift zoo duidelijk leert! Ik verheel het niet, dat ik mij er meermalen, bij het lezen zijner artikelen, aan geërgerd heb, dat Ds. Zwier, die schier nooit een poging doet om exegese van een tekst te leveren, ons aanwrijft, dat wij de dogmatiek over de exegese laten heerschen!

Doch het gaat ten slotte om de waarheid.

En ik ben verzekerd, dat de waarheid zal zegevieren, ook al is het, dat ze niet altijd "success" heeft in de wereld.

En wij kunnen ten slotte Gods Kerk op aarde alleen dienen door de waarheid getuigenis te geven.

Daarom dit wederwoord.

I. Waaroever Ons Geding Loopt.

We hebben met opzet gewacht met ons antwoord, tot Ds. Zwier zijn artikelenreeks beëindigd zou hebben.

Niet slechts omdat het niet verstandig is, om aanstonds naar de pen te grijpen, wanneer iemand dingen schrijft, die ten toets der waarheid niet kunnen doorstaan, maar ook omdat wij overtuigd waren, dat Zwier wat eerder zou zijn uitgepraat, indien we hem niet in de rede vielen. Zelfs nu is de artikelenreeks tamelijk lang geworden, en het is wel duidelijk, dat ze onder het schrijven belangrijk is uitgedijd, doordat Ds. Zwier inmiddels *De Reformatie* en de *Standard Bearer* las. Wat zou er dan van geworden zijn, zoo ik met mijn critiek hem op den voet gevolgd had?

Bovendien kon ik, nu ik een overzicht had van al hetgeen Ds. Zwier had geschreven, een beetje orde scheppen in de stof en haar onder verschillende hoofden rangschikken.

En dan is het zeker wel van belang, dat we ons allereerst rekenschap geven van de vraag, waaroever het geschil tusschen Ds. Zwier en mij eigenlijk loopt.

Let wel het gaat thans niet over heel de theorie der gemeene gratie.

Ds. Zwier schreef enkel over de "algemeene goedheid Gods", d.w.z. zoo ongeveer over hetgeen werd uitgedrukt in het eerste der bekende Drie Punten van 1924.

Het gaat eigenlijk niet over de zoogenaamde "stuiting der zonde" en over de "burgerlijke gerechtigheid".

Dit houde men voor de aandacht.

Het gaat ook niet zoozeer over "het puntje van het eerste punt", de zuiver Arminiaansche stelling, dat God in de prediking des Evangelies genadig is aan alle hoorders. Dit laatste is wel in het geschil begrepen, en staat er wel nauw mee in verband, maar is toch niet speciaal het punt van geschil.

Het gaat thans weer over de vraag, waarmee oorspronkelijk, ongeveer 1922 het geschil begon, of er in God een gunstige gezindheid, genade, goedheid (benevolentia), barmhartigheid, goedertierenheid is, die Hij in de dingen van dit tijdelijke leven bewijst aan de verworpen goddeloozen.

Dat is de kwestie.

En het is tot recht verstand der dingen van beteekenis, dat we het verschil tusschen Ds. Zwier en ons scherp zien.

Op deze vraag, zoo gesteld, geven Ds. Zwier en ondergeteekende vlak tegenover elkander staande antwoorden.

Hij zegt *ja*. Ik zeg *neen*.

Over onze voorstelling schrijft Ds. Zwier als volgt:

"Er is geen algemeene genade, zoo leeraarden zij. Genade is er alleen maar voor Gods uitverkoren volk. Voor de goddelooze wereld der niet uitverkorenen heeft God niets dan haat. Hij bewijst hun geen enkele gunst, geen ziertje goedheid, geen sprankje barmhartigheid. De opzichzelf goede gaven, die God den niet uitverkorenen schenkt, geeft Hij hun met het uitgesproken doel om hen rijp te maken voor het verderf, om hun eeuwige verdoemenis te verzwaren". "Algemeene Goedheid Gods", II.

Ofschoon wij ook hier liever gezien hadden, dat Zwier onze woorden en niet zijn, zeer tendentieuze, bewoordingen gekozen had, om onze beschouwing weer te geven, stemmen we toe, dat hij hier metterdaad onze overtuiging weergeeft. Er gaat in en door de tijdelijke dingen van dit leven een werking van Gods verbolgenheid en toorn uit op den verworpen goddelooze. God haat *alle* werkers der ongerechtigheid *ten allen tijde*. Gods vloek vervolgt hen *overal*. Ook in en door de dingen van dit tijdelijke leven, bestaan en have, geld en goed, gave en talent, voorspoed en success, regen en zonneschijn, werkt God hun verderf uit en stort Hij hen haastelijk in eeuwige verwoestingen.

Later schrijft Zwier nog eens:

"De afwijkende broeders wilden niet alleen van het woord, maar ook van de zaak niets weten.

"Hun antwoord kwam hierop neer:

"Wij strijden niet tegen een woord, maar tegen de zaak. Volgens onze overtuiging is er absoluut geen genade, die God bewijst aan de niet-uitverkorenen, maar ook geen gunst, geen gunstige gezindheid, geen goedheid, geen barmhartigheid, geen goedertierenheid, geen lankmoedigheid. Niet het geringste sprankje van deze deugden betoont God aan de verworpenen. Al deze deugden betoont Hij uitsluitend aan Zijn uitverkorenen.

"Wat de goddeloozen betreft, die door Hem niet zijn uitverkoren, voor hen heeft God niets dan haat, gloeienden haat. Van eeuwigheid tot eeuwigheid haat Hij hen en spreekt Zijn vloek over hen uit. Met groote grimmigheid behandelt Hij hen en doet alles tot hun verderf medewerken. Hij schenkt hun wel goede gaven, dat wil zeggen, gaven, die op zichzelf goed zijn, maar die geeft Hij hun met het doel om daardoor hun eeuwige verdoemenis te verzwaren, om hen vet te maken tot der slachting". "Algemeene Goedheid Gods", IV.

De lezer houde voor de aandacht, dat de taal van Zwier is. Maar overigens, voorzoover Zwier te kennen wil geven, dat wij leeren, dat de verworpen goddelooze nooit het voorwerp is van Gods liefde of genade, maar altijd van Zijn haat en toorn, aanvaarden wij ten volle hetgeen hij hier als onze beschouwing voorstelt.

Ds. Zwier moet van deze waarheid niets hebben, zooals wel reeds blijkt uit de woorden, die hij kiest, om onze beschouwing zijnen lezers voor te stellen.

Lijnrecht hiertegenover staat nu zijne beschouwing. Laat ons het maar scherp zeggen.

Hij wil handhaven, dat God aan *alle* goddeloozen en verworpen werkers der ongerechtigheid in de "gaven" van dit tijdelijke leven *altijd* goed is, barmhartig over hen is, hun een warm hart toedraagt, hun gunstig gezind is, over hen tiert van goedheid en hen rijkelijk zegent.

Maar hij wil ook handhaven, dat God alle goddeloozen en verworpen werkers der ongerechtigheid haat, op hen ten allen tijde toornt en vergramd is, hen vloekt en door de dingen van dit tijdelijke leven hen voorbereid voor het eeuwig verderf.

Ik zal trachten aan te toonen:

1. Dat dit onmogelijk dualisme metterdaad door Zwier wordt voorgesteld als het voorwerp van zijn eenvoudig Schriftgeloof.

2. Dat we het hier te doen hebben, niet met eenvoudig geloof, maar met twee Zwieren of twee goden.

3. Dat in de werkelijkheid de tweede Zwier geheel op den achtergrond treedt, en dat alleen de eerste Zwier zoo fel tegenover ons kan staan.

4. Dat de eerste Zwier in het licht der Schrift veroordeeld staat.

(wordt vervolgd)

H. H.

ANNOUNCEMENT

The Theological School of our Protestant Reformed Churches will open its doors for a new school year, D. V. on Tuesday, Sept. 13, 1938, in the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Michigan at 10 A. M.

Chapel services will be under direction of the Faculty and all Students are expected at this opening.

The Curatorium

L. Vermeer, Sec'y.

ATTENTION — CURATORIUM!

A special meeting of the Curatorium of our Theological School will be held on Tuesday and Wednesday, September 6 and 7, in the basement class-room of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Michigan. This meeting will begin September 6 at 2 o'clock P. M.

L. Vermeer, Sec'y.

De Predestinatieleer van Augustinus, Thomas Aquino en Calvin

Bovenstaande is de titel van een dogma-historische studie, die als academisch proefschrift geschreven werd door Dr. A. D. R. Polman, predikant bij de Gereformeerde Kerk te Bolsward, Nederland.

De schrijver had de vriendelijkheid ons zijn boek ter recensie aan te bieden.

Reeds geruimen tijd geleden hadden we het boek door gewerkt en waren we met onze notes voor de recensie gereed. Maar het recenseeren van de brochures van Dr. Hepp, met name van de laatste over de gemeene gratie, nam veel van onzen tijd, alsmede van de ruimte in ons blad in beslag. Vandaar, dat we niet eerder aan het verzoek van Dr. Polman konden voldoen.

Geven we eerst een algemeen overzicht van den inhoud dezer dogma-historische studie.

Het ligt wel voor de hand, dat behalve een algemeene inleiding, waarin de schrijver wijst op een kentering in de waardeering van het geloofstuk der predestinatie (bij Otto, Barth, Snethlage), dit werk uiteenvalt in drie hoofddeelen, drie verschillende perioden in de geschiedenis van het dogma der Goddelijke voorbeschikking behandelend, drie deelen, die echter aan elkander verbonden zijn door de beschrijving van de overgangperioden. Het eerste hoofddeel beschrijft ons de ontwikkeling dezer leer door Augustinus, het tweede die bij Thomas Aquino, en het derde de predestinatieleer bij Calvin. Het eerste hoofddeel bevat, na een inleiding over den stand van het onderzoek Augustinus' predestinatie-leer betreffend en een aangeven van de lijn door den schrijver gevolgd bij zijn onderzoek, allereerst een onderdeel, waarin een historisch-genetisch onderzoek wordt ingesteld in de ontwikkeling van dit geloofsstuk bij Augustinus. Zooals te verwachten is, beschrijft Dr. Polman ons, hoe langzamerhand in het bewustzijn van den grooten kerkvader zelf dit dogma tot rijpheid zich ontwikkelde. Hij beschrijft ons de jaren van innerlijke worsteling, de jaren van innerlijke rijping, en vindt de afsluiting van deze eerste periode in het geschrift aan Simplicius. Hij beschrijft ons, na een hoofdstuk over Augustinus' predestinatie-leer in verband met zijn kerkbegrip tegenover het Donatisme, hoe de kerkvader tot nadere uitwerking van zijn predestinatie-begrip kwam vooral in zijn bekenden strijd tegen Pelagius en tegen de aanvallen van Julianus. "Reeds nadert A. de zestiger jaren, als de grootste en belangrijkste strijd in zijn leven nog gestreden moet worden. Maar Gods voorzienig bestel heeft hem tot dezen geweldigen kamp tegen Pelagius en de zijnen voorbereid en toegerust. Wie zijn ontwikkeling in het verleden nagaat, gevoelt, hoe alles in en aan hem in heilig vuur en onverbidelijke tegenweer tegen dit rationalistisch moralisme ont-

vlammen moest, dat onder een christelijke naam niets anders dan het ongebroken heidendom verborg. Al de gewonnen resultaten in zijn leven en denken moesten verloochend, zoo met deze ketters vrede kon gesloten.

“Daartegen protesteerde eigen levenservaring. Concreet en existentieel heeft hij den blijden overgang van totale verlorenheid en innerlijke gebrokenheid tot volkomen behoud en innerlijke heeling door Gods kracht en onwederstandelijke genade beleefd.

“In een oogenblik riep de Heere uit ongeweten ziele diepten de ware vrijheid op, waartoe lange jaren van harde zelfinspanning hem nimmer hadden kunnen brengen. En nu zou dit alles toch een groote dwaling geweest zijn en zelfbegoocheling? Had hij niet tot bloedens toe gestreden in stormachtige ergernis over zijn onvermogen en nu zou dit alles zonder Gods bijstand en genade, zelfs gemakkelijk, kunnen verkregen? Dat zij verre!

“Het is de heilige passie van zijn leven geworden, sinds zijn oogen voor Gods vrijmachtig welbehagen opengingen. De verdoemlijkheid der gansche menscheit, de particuliere heilswil en onwederstandelijke genade Gods, Zijn soevereine verkiezing en verwerping, zij alle roepen met sterke stem: Wie roemt, roeme in den Heere! En dan stil en werkeloos toezien, als een leer opkomt, die al deze waarheden bruutweg loochent?

Het is hem onmogelijk. Scherpe uitdrukkingen, herhaaldelijk gebruik van superlatieven, uitroepen van verwondering, felle vragen toonen de heftige bewogenheid en heilige verontwaardiging”. p. 71.

Tegenover de bewering van velen, dat in deze periode Augustinus niet zoozeer voor de predestinatie als wel voor het onverdiend karakter der genade streed, merkt Dr. Polman op, dat Augustinus “zulk een gewilde tegenstelling en scheiding” (tusschen onverdiende genade en soevereine predestinatie) niet eens zou begrepen hebben. “Het gaat hem steeds en in alles om Gods vrijmachtig welbehagen. Deze leer bant al het vergif der Pelagiaansche dwaling volledig uit. Al de dwalingen van Pel. doen hem de ontzagelijke beteekening van dit leerstuk steeds scherper en klaarder verstaan. Nimmer ziet hij de groote vragen i.c. de erfzonde, den vrijen wil, de genade e.d. los en op zichzelf, maar steeds en altijd in verband met Gods predestinatie. Bij alle problemen komt hij steeds bij deze geweldige werkelijkheid terecht. Alles wordt daarmee in verband gebracht. Alles moet tot deze realiteit teruggeleid, die de gansche Pelagiaansche ketterij radicaal verbreekt en tot het roemen in God alleen brengt”. p. 74.

Hoe ver, zoo moest ik wel klagen bij het lezen hiervan, zijn ook de Gereformeerde kerken meestal in dit opzicht afgedwaald van het standpunt van Augustinus!

Zoogenaamde Gereformeerde leiders maken zich veel liever warm voor het semi-pelagiaansche ge-

drocht der gemeene gratie-leer, door Augustinus niet gekend, dan dat ze alles zouden terugleiden tot het vrijmachtig welbehagen des Heeren.

Dat voor Augustinus' bewustzijn alles in verband stond met en teruggeleid diende te worden tot Gods predestinatie, toont Dr. Polman verder aan, als hij beschrijft, hoe de kerkvader in het licht der predestinatie Pelagius' loochening der erfzonde, zijn leer der verdiensten, zijn theorie der wilsvrijheid bestrijdt, en de genade-leer ontwikkelt. En de aanvallen van Julianus doen hem de leer der predestinatie nog verscherpen.

Dit eerste onderdeel wordt besloten met eene beschrijving van “de laatste strijd rondom en over deze predestinatieleer”, in verband met verkeerde conclusies, die door enkelen in het klooster te Hadrametum uit Augustinus' predestinatieleer worden getrokken, met het verzet tegen deze leer van de zijde der semi-pelagianen in het zuiden van Frankrijk, en met enkele vragen door Prosper aan den kerkvader gedaan.

Treffend, hoe spoedig de zuivere leer der predestinatie werd aangevallen en verbasterd!

En treffend ook, dat de aanvallen altijd langs dezelfde lijn loopen, dat de aanvallers en vijanden altijd met dezelfde argumenten komen aandragen!

Er is ook in dit opzicht waarlijk niets nieuws onder de zon. Dezelfde uitspraken der Heilige Schrift moeten dienen om de waarheid der predestinatie te bestoken, die ook toen dezelfde dienst moesten doen.

Treffend nog eens, en ook bedroevend, dat dezelfde teksten, die destijds reeds door de bestrijders van Augustinus werden aangevoerd, in onze dagen door zoogenaamde Gereformeerde theologen worden aangewend ter bestrijding en uitwerping van Gereformeerde ambtsdragers en leden der Gereformeerde kerken! Julianus beriep zich tegenover Augustinus op I Tim. 2:4, om een algemeenen heilswil Gods te kunnen handhaven. En wie herinnert zich niet, dat ook wijlen Prof. Heyns, wiens artikelen over het Evangelie zoozeer als leerzaam geprezen werden door den zich voor de algemeene genade dwaling zoo warm makenden leeraar van Maple Ave., Holland, Mich., zich op dezen tekst beriep ter verdediging van zijn “twee-willen” leer? Julianus verwees naar Matth. 23:37, en meende, dat het uit het weenen van den Heiland over Jeruzalem wel duidelijk moet worden geacht, dat heel de leer der particuliere genade tegen de Schrift indruischt. Prof. Heyns deed een beroep op denzelfden tekst, om te bewijzen, dat er naast den particulieren heilswil Gods toch ook een algemeene heilswil in God moet worden gesteld. En hoe dikwijls hebben “Gereformeerde” leiders niet denzelfden tekst tegen ons aangehaald?

Maar 't is nog erger!

Julianus beriep zich in zijn bestrijding van Augustinus' predestinatieleer ook op Rom. 2:4. En de Synode der Christelijke “Gereformeerde” kerken in 1894

beriep zich ook op dezen tekst ten bewijze voor de stelling, dat de prediking des evangelies een welmeenend aanbod van genade van Godswege is aan alle menschen, waarin Hij ernstiglijk betoont, dat Hij allen willen zaligen! Prof. Berkhof gebruikt dezen tekst, om duidelijk te maken, dat God de goddelooze Joden tot bekeering wilde leiden, doch dat het resultaat niet aan deze bedoeling Gods beantwoordde, omdat de Joden niet wilden! (Zie hierover zijn "De Drie Punten in alle deelen gereformeerd"). En Ds. Zwier doet in zijn jongste Wachter-artikelen een beroep op dezen zelfden tekst om Gods goedertierenheid over alle menschen te bewijzen!

En: *ex ungue leonem!*

Vergeef me dit uitstapje.

Het doet de uitgeworpenen goed te weten, dat hunne uitwerpers door de wapenen, die ze gebruikten, in gezelschap verkeerden van Julianus, den fellen bestoker van Augustinus' leer der predestinatie!

Maar we moeten verder.

Het tweede onderdeel onder dit eerste hoofddeel is refereerend. Hierin behandelt Dr. Polman achtereenvolgens de beschouwing van Augustinus over Gods raad in het algemeen, de verkiezing der heiligen en Gods genadewerk, zooals deze rust in de electie, de predestinatie der "ceteri" of de verwerping, de predestinatie in verband met de kwestie van persoonlijke heilsverzekering, en Gods raad in verband met het wereldgebeuren in het algemeen. En dit onderdeel wordt besloten met een hoofdstuk over den grond en de motieven van deze leer bij Augustinus.

We halen nog het volgende aan.

Uit het eerste hoofdstuk van dit tweede onderdeel, handelend over Augustinus' beschouwing van den raad des Heeren:

"Vóór alle dingen belijdt A. in zijn laatste werken, gelijk trouwens in zijn gansche leven, maar dan met steeds sterker nadruk en groeiende klem, dat God God is in volstrekten zin. En dat niet als een wijsgeerige, abstracte grootheid, als een passend sluitstuk van onze levens- en wereldbeschouwing, als de geeischte top van een pyramide, maar als de levende Heer des hemels en der aarde, Wiens wil en wet alles onderworpen is en Wiens raad bestaat in eeuwigheid. Alle wijsgeerige omschrijvingen worden daarbij thans geheel geweerd. Het is bijbeltaal, waarin hij spreekt en het zijn volstrekt bijbelsche gedachten, waarin hij leeft.

"God is de almachtige, onafhankelijke Heer, Die alles gewrocht heeft tot Zijne eer. De hoogste vrijheid, de opperste rechtvaardigheid en de zuiverste heiligheid zijn in Hem en zijn Hem, die te prijzen is tot in alle eeuwigheid. Juist omdat Hij geen mensch is, zijn Zijn wegen hooger dan onze wegen en Zijn raadsplannen niet na te vorschen. Maar alles, het groote en het kleine, het gewichtige en het niet getelde, het gebruik der natiën en het streven van den enkeling, het geschiedt gewis, zooals Hij het oordeelt." pp. 109, 110.

En uit het hoofdstuk over Gods raad en het wereldgebeuren:

"De oude profetische visie der wereldhistorie, de grootsche geschiedbeschouwing van Paulus in Rom. 9-11 herleven in dezen schrifttheoloog, die deze lijnen voor zijn tijd doortrekt en in Gods werk midden in de branding der tijden den zin der historie stelt. Daarom is het voor hem geen tijd voor pessimisme en nog veel minder voor moedeloos zwijgen op het spottend vragen der goddeloozen: Waar is nu uw God? Nu, nu allen den moed verliezen, moet juist het Christendom zijn kracht toonen en door de nieuwe gezindheid der dienende liefde de wereld veroveren.

"De historie vervulling van Gods raad — in deze woorden ligt voor hem haar zin besloten. Deze overtuiging schenkt hem, wat de antieke wereld tevergeefs had gezocht, eenheid in de veelheid, vaste organische voortgang in den schijnbaren ondergang, welomlijnd verband tusschen aanvang, voortgang en uitgang, perspectief zelfs als alles tot moedeloos defaitisme roepen zou. Uit de Schrift, die van schepping en val, den eersten en den tweeden Adam, van Israel tegenover alle andere volken, van de stad Gods tegenover het rijk van den booze en van de catastrofale eindafloop, die tegelijk volkomen herstel is, getuigt, put hij alle maatstaven, begrippen en richtlijnen, om ook in het heden Gods bestel te aanbidden. Hij is ook hier niet de man van abstracte ideeën en ijle speculaties. Midden in de historie ziet hij de realisatie van Gods raad en predestinatie, waarbij twee gedachten zijn gansche beschouwing beheerschen". (Deze twee gedachten: Gods bestel beheerscht alles; en allen hebben een vaste plaats en welomschreven program in het wereldgebeuren).

Deze belangrijke bespreking van de predestinatieleer van Augustinus beslaat bijna de helft van het boek van Dr. Polman. Ze heeft ons ook het meest geïnteresseerd.

We hopen deze bespreking een volgend maal voort te zetten.

H. H.

NOTICE

The Annual meeting of the R. F. P. A. (Standard Bearer) will be held on Friday evening, September 23, beginning at 7:45 o'clock. New board members will be elected from the following nominations:—

J. Heys Sr., G. Gritters, B. Woudenberg, A. Wychers.

Other important financial business will come up for discussion. Rev. H. Hoeksema will give a speech.

The agents will be present at 7:45 o'clock to receive membership or subscription fees.

All readers of the Standard Bearer are cordially invited to attend this meeting.

The Board

Nieuws Uit Manhattan

Terwijl wij deze regels schrijven zitten wij onder de schoone blauwe hemel in de schaduw der boomen in de 'Rippling Water Tourist Camp' ongeveer drie mijlen van Manhattan. De bergen omringen ons aan alle zijden, en verkondigen ons de majesteit en grootheid van de schepper van 't heelal. Manhattan bevindt zich in de schoone en vruchtbare 'Gallatin Valley' in het zuid-westerlijke gedeelte van Montana. Maar voor dat wij u iets vermelden van Manhattan en omstreken willen we nog het een en ander mededeelen uit Edgerton. Het was eenigszins met een zwaar hart dat wij aan den avond van den 11den Juli afscheid namen van de broeders en zusters te Edgerton. Ongeveer 10 maanden mochten wij aldaar met veel genoegten arbeiden, met het gevolg, dat onder de zegen des Heeren er nu ook te Edgerton een onzer Protestantse gemeenten tot stand kwam. Alhoewel de gemeente betrekkelijk klein is, twintig huisgezinnen, bevindt zij zich zeer rijk en sterk in het bezit van de aloude gereformeerde waarheid der alleen souvereine genade onzes Gods. Zij mogen zich verheugen in de prediking van het Evangelie dat een kracht Gods is ter zaligheid, in plaats van de slappe prediking van een algemeen welmeenend aanbod van genade. Ook deze kleine kudde heeft het ondervonden dat het hun uit genade gegeven is, niet alleen om in de zaak van Christus Jezus te gelooven, maar ook om met Hem te lijden. Zij worden menigmaal voorgesteld als het uitvaagsel der maatschappij, als menschen waar toch niets mee te beginnen is; doch ik heb velen van hen leeren kennen en liefhebben als broeders en zusters in onzen Heere Jezus Christus. Zij zijn als nieuw geboren kinderen die zeer begeerig zijn naar de redelijke onvervalschte melk van Gods Woord. Zij begeeren een prediking waarin God alles en de mensch niets is, een prediking die in onze dagen als eenzijdig wordt voorgesteld, doch die in werkelijkheid wars is van alle Arminiaansche mensch vergoding. Het is onze bede dat de broeders en zusters te Edgerton pal mogen staan in het belijden van deze waarheid, en dat de Heere de harten van vele anderen moge neigen om met hen te strijden in deze heerlijke doch moeilijke strijd des geloofs.

Er werden gedurende onze arbeid in hun midden, banden gelegd, die niet zoo gemakkelijk konden worden verbroken. Daarom heerschte er een stemming van blijdschap en droefheid, toen de gemeente aan den avond van den 11den Juli bij elkaar kwam om ons en gezin een laatste handdruk te geven, en om ons Gods zegen toe te wenschen op onze reis en verdere arbeid. Ouderling J. De Koekkoek was dien avond voorzitter en las voor het twintigste hoofdstuk van Handelingen. Mr. A. Bleyenbergh Sr. een van de oudsten der ge-

en gezin op aan de troon der genade, op een zeer ernstige en gepaste wijze. Na het zingen van enkele Psalm verzen sprak ouderling De Koekkoek ons toe ons wijzende op punten van overeenkomst en punten van verschil tusschen ons afscheid nemen en de afscheidneming van den apostel Paulus van de ouderlingen te Efeze, zooals ons die in het voorgelezene hoofdstuk staat opgeteekend. Mr. T. Van Luttikhuis sloot deze vergadering met dankzegging. Niet spoedig zullen wij deze avond, en de woorden toen gesproken, vergeten. Zulke bijeenkomsten geven ons moed en sterken ons in onzen heerlijken doch moeilijken arbeid.

Den volgenden morgen maakten wij ons gereed om onze reis van ongeveer duizend mijlen aan te vangen. Onze trailer van ongeveer drie duizend pond gewicht, maakten wij sekuur vast aan onzen car en verlieten Edgerton met onze zware vracht om over Luverne, Sioux Falls, Rapid City naar Montana te reizen. In het westersche gedeelte van South Dakota, ongeveer zestig mijlen oost van Rapid City, kwamen wij door de zoogenaamde Bad Lands. Hier is een uitgestrektheid van ongeveer vijf of zes honderd vierkante mijlen, die bestaat uit een woesternij van honderden en duizenden heuvels van allerlei vreemde formatie en schakeeringen, gekleurd met al de kleuren van den regenboog. Ik las onlangs dat, 'Architects, poets, scientists have tried to reduce the strange beauty of the Badlands to words, in vain,' en daarom zal ik het ook maar niet probeeren. Zij zijn zeer zeker prachtig, en toch krijgt men een zeker vreemd en angstig gevoel wanneer men midden in de Badlands zich bevindt. Er groeit niet een sprietje gras en er is geen greintje leven te bespeuren, men gevoelt zich zoo eenzaam en alleen. Het was met een zucht van verlichting dat wij de Badlands verlieten en ons weer bevonden in meer vruchtbare streken.

Wat een tegenstelling tusschen de Badlands en de Black Hills. Hier is alles schoonheid en leven. De heuvels zijn bedekt met duizenden op duizenden denneboomen, en overal treft men het schoone geklank van levende waterbeekjes, en de vele vogelen vervullen het luchtruim met hun lied. Vooral Mt. Rushmore trekt hier aller aandacht. Hier is men al voor jaren bezig om hoog op den bergtop de beelden van Washington, Jefferson, Lincoln en Theodore Roosevelt, uit de rots te houwen. Om eenigszins een voorstelling te krijgen van het reusachtige van dit werk geven we u de volgende getallen. Het aangezicht van ieder is zestig voet van voorhoofd tot kin (zestig voet is de hoogte van een gebouw van vijf of zes verdiepingen). Iedere neus is zoo groot als het geheele hoofd van de Sphinxen van Egypte. De oogen meten negen voet in breedte, en de monden achttien voet. De knopen van Washington's jas meten zes voet in de breedte. Men beweert

waaruit ze gebouwen zijn. Onwillekeurig werden wij bepaald bij de woorden van den Psalmist,

'Als een kleeid zal 'tal verouden,
Niets zal hier zijn stand behouden,
Wat uit stof is neemt een end,
Door den tijd die alles schendt.'

Van de Black Hills gingen wij door het noordelijke gedeelte van Wyoming totdat wij ongeveer 150 mijlen van Yellowstone Park waren, en toen gingen wij vanwege de hoogte der BigHorn Mountains, die wij met onze car en trailer niet durfden beklimmen, het noorden in naar Billings, Montana, en dan weer een 125 mijlen west naar Mantattan. Manhattan ligt aan de 'main line' van de Northern Pacific Railroad, ongeveer 18 mijlen west van Bozeman. Zooals wij alreeds vermeld hebben, bevinden wij ons hier in de vruchtbare 'Gallatin Valley'. Het bewerken van het hogere land dat tegen de bergen aanligt noemt men 'dry-farming', terwijl de lagere landstreken bewerkt worden door irrigatie. Het hoofd product is wheat, dit jaar tusschen de 60 en 70 duizend akkers. Het was tegen het einde van de vorige eeuw dat ons Hollandsch volk zich alhier voor het eerst vestigde. Nu telt men hier in de omgeving van Manhattan ruim twee honderd huisgezinnen van Hollanders. Er zijn ook velen die hier van dan zijn vertrokken naar California.

De Christelijke Gereformeerde gemeente alhier telt ruim 150 huisgezinnen, en wordt bediend door Ds. Bratt, die geen drijver is van de leer der Algemeene genade, maar toch een getrouw zoon der Kerk en een verdediger der drie dwalingen van 1924. Daar wij hier nog maar een week geweest zijn kunnen wij nog niet veel mededeelen aangaande onzen arbeid alhier, maar wel hebben wij alreeds enkelen ontmoet die sterke voorstanders zijn van de leer der souvereine genade, en niet veel op hebben met een leer dat God's genade algemeen is. Het is hier voor de boeren een zeer drukken tijd, daar zij zich midden in den cogst tijd bevinden, en dan heeft men gewoonlijk niet veel tijd om te praten. Wij hopen later het een en ander aangaande onzen arbeid alhier mede te deelen.

Uw broeder in den Heere,
B. Kok.

IN MEMMORIAM

In den middag van Vrijdag, 12 Augustus, 1938 is in stilte overleden, mijn geliefde vrouw,

GARRITJE DUIM — Samuels

in den ouderdom van 70 jaren, 8 maanden, 18 dagen in de Sheldon Home for the aged.

Haar wensch is steeds geweest "liever een dorpelwachter te zijn in God's Tempel, dan gewend aan de ijdele vreugde in de tenten der goddeloozen".

Mr. H. Duim

Sheldon, Iowa.

Ingezonden

Open brief aan Ds. Zwier, Redakteur van Dogmatische Onderwerpen in *De Wachter*.

Zeer Waarde Broeder:—

U schijnt aan 't einde te wezen met uw betoog over de algemeene goedheid Gods. Toen u klaar was met uwe argumenten, las ik juist Ezra 8 en kwam tot het 22ste vers, waar we lezen: Want ik schaamde mij van den Koning heir en ruiters te begeeren om ons te helpen tegen den vijand op den weg, omdat wij tot den Koning gesproken hadden zeggende: De hand onzes Gods is ten goede over allen, die Hem zoeken maar Zijne sterkte en Zijn toorn, in het Engelsch: His power and His *wrath*, over allen, die hem verlaten.

Ik, kan mij nauwelijks een voorstelling maken, hoe het mogelijk is, dat alle Wachterlezers met u kunnen instemmen. Dominees en Professoren inclus. Wat Ezra tegen die Koning zeide is toch geheel iets anders, en gaat dwars in tegen uwe voorstelling van eene algemeene goedheid, of genade van God, die hij betoont aan alle menschen. Ik dacht zoo bij het lezen van deze woorden van Ezra u eens te vragen: Zou Ezra het niet beter geweten hebben, of zou hij maar gebluft hebben tegen dien Koning? Ik heb altijd gemeend dat Ezra hier iets fundamenteels uitsprak, en wij Gereformeerden stemmen dit toch allen toe. Maar als ons Gereformeerd volk geleerd wordt om zoo oppervlakkig te denken, als u doet in *De Wachter*, dan moeten fundamenteele uitspraken der Schrift onverklaard blijven liggen, omdat ze niet *rijmen* met de oppervlakkige. Ik schrok alreeds toen ik het resultaat van zulk oppervlakkig denken van uw eigen hand las in deze woorden. Het is waar dat we de leer der algemeene genade niet kunnen rijmen met de predestinatie, en ik wil dat ook gaarne bekennen, geliefde broeder! Is deze taal van u geen duidelijk bewijs dat gij de predestinatieleer op den achtergrond begint te schuiven? In het jaar 1927, dus elf jaren geleden, had ik een zeer genoegelijk onderhoud met Dr. Van Lonkhuizen en Z. E. W. kon mij toen al als zijne overtuiging mededeelen dat de Chr. Geref. Kerken de leer der verkiezing gingen verliezen. Maar als ik de 28 Wachter artikelen lees over eene genade, die volgens uw eigen getuigenis niet is te rijmen met de leer der verkiezing, dan begin ik te gelooven, dat Dr. Van Lonkhuizen toen al *juist* gezien heeft. Het getuigenis van Dr. Van Lonkhuizen acht ik al van veel waarde, en uw eigen getuigenis zet er het zegel op.

En de vrucht van uwe voorstelling der waarheid aangaande God, komt ook al zeer—zeer duidelijk uit in al die 28 artikelen van uwe hand. Gij weet zelf wel broeder, dat door de eeuwen heen de tegenstanders van de leer der Goddelijke verkiezing geraasd en gescholden hebben tegen diegenen die *juist* deze troostrijke leer specifiek op den voorgrond plaatsen in hun

onderwijs. Welnu broeder, juist hetzelfde komt in elk artikel uit, dat gij geschreven hebt. Inplaats van de broeders, die gij bestrijdt doorgaans bij hun naam te noemen, duidt gij ze telkens aan met woorden, die er op berekend zijn om ze bij het lezend publiek verachtelijk te maken. Gij noemt ze in de meeste gevallen bij den naam van gestruikelde broeders, of ook gestruikelde broeders in 1924. Dan ook weer noemt gij ze looche-naars van de algemeene genade!! Nog eens weer geliefde broeder! Gij behoort deze broeders hierin te prijzen, want deze leer rijmt niet met de leer der Goddelijke verkiezing!! In een der laatste artikelen waarin gij een der broeders aanhaalt, wordt gij zoodanig overtuigd van des broeders logische voorstelling op zijn standpunt: namelijk dat der Goddelijke verkiezing, dat gij het verontwaardigd uitroept, dat iemand geen kwartonsje exegetische uitlegkunde noodig heeft om de dwaling er van te ontdekken. Uit deze aangehaalde zinnen uit uw eigen schrijven blijkt zeer duidelijk, dat gij niet alleen de leer der predestinatie op den achtergrond begint te plaatsen; maar dat gij het ook aandurft om broeders verachtelijk bij het lezend publiek voor te stellen, die hun uiterste best doen om de troostrijke leer der soevereine genade met de predestinatie als grondslag, of fundament, onvervalscht voor ons Geref. volk opnieuw duidelijk voor te stellen.

En de geschiedenis wordt, dat velen van ons Geref. volk zullen getroost worden maar ook sommigen zich meer en meer zullen verzetten tegen deze leer gelijk men dat door alle tijden heen gedaan heeft.

God beware ons Gereformeerd volk in de Chr. Geref. Kerken dat ze niet mogen wegzinken in het oppervlakkige Christendom dat de leer der verkiezing niet meer kan rijmen met de leer der genade.

Met dank voor de plaatsing.

J. Buiten Sr., 827 Dunham St.
Grand Rapids, Mich.

WEDDING ANNIVERSARY

On Wednesday, September 7, 1938, our dear parents,
HIJLKE BOORSMA

and

ANTJE BOORSMA — Visser

hope to commemorate the 60th Anniversary of their marriage.

We are grateful to our heavenly Father for permitting us to have our parents these many years and our prayer is that God's sustaining grace may continue to uphold them in the declining days of their earthly pilgrimage.

Mr. and Mrs. William Boorsma

Mr. and Mrs. Herman Mulder

Mr. and Mrs. Peter Bonjenoor

12 grandchildren

9 Great-grandchildren

Open-House September 7: afternoon 2 to 5 — evening 7-10

The Meek Blessed

Blessed are the strong who can hold their own. That is one of the ideals of the world. In the race for armament, the rulers of the world put forth a grand display of their ability and power. Today, more than ever before, the principle to be strong and to survive is displayed all over the globe. To maintain oneself over against all is the slogan of our modern dictators.

After all it is a question of the survival of the fittest. In the scheme of our modern world there is no room for the weak, neither for the meek. That is the practical philosophy of our day. And it is applied in many forms. We admit that it is seemingly a successful theory when we consider the many consolations of the men of means, the capitalists, and the unionist who tries to offset the individual power of a few millionaires. In our own surroundings we witness the practical application of this philosophy in the combat between capital and labor. And we are always inclined to take the side of the underdog, knowing that our present-day system will not be able to survive, because modern capitalism has proved to be unable to hold its own and the handwriting on the wall is, that it will no longer be able to maintain itself. Understand me correctly, we do not suggest that the fault is with the system as such, any system is doomed to fail in the light of Scripture, for, whether we take the side of the laborer or that of the capitalist, both sides are motivated by the view that might is right and that he who will survive is after all the party that must of necessity be the ruling party.

Rugged individualism and organized collectivism is principally the one and the same thing, moved by the one and the same desire, resulting in the one and the same fruit. What difference will it make, I mean spiritually, whether (as a Christian) I must live under the system of capitalism or under that of state Socialism? Develop both principles and the Church of the living God will be the party who must suffer. If the principle might is right is applied the Christian is left out and must find his own way through this world.

Class shall try to the end to maintain itself over against class. And the individual, feeling his weakness will try to find his final hope in the perfected State: either by law (as is the case in our own country) or by sheer strength (as is the case in those countries where dictators are the Law). Yes, we must not cater to the Reds they say, but it is not clear to me what is meant by red. I find a little variation but they all look red in the light of Scripture.

Remarkable that Scripture nowhere agitates against a certain system. Socialist and Communist as well as Liberalist have tried to vindicate their theories on the basis of the Word, but failed.

Blessed are the meek, says the Lord. He speaks concerning the citizens of the Heavenly Kingdom and tells them that they shall inherit the earth. It is the third characteristic whereby they are known. They are: The poor in spirit, they mourn and they are the meek. Not so many different kinds of people who belong to the kingdom of heaven, but the one and the same people, with the same spiritual qualities. The same because the first and second characteristic must of necessity lead to this third. The poor in spirit mourn, the mourners are meek. Meek because they are poor in spirit.

The word meek is often put in the wrong light. In the first place because it is taught that also in the world we find such people. Meek people often are considered to be people without backbone, or people with an easy-going disposition. In this sense they become so easily the prey of the strong and mighty. Such people never complain whatever may be done to them, they from their side will never complain. If good is done to them they receive it, if they are kicked about, they will not protest. Such people, of course, are the object of pity. And we may add to it that even the world does not like them. Weaklings have no place in the scheme of things, but rather should be separated from the strong, the men with a will. The world is looking for strong men and not for weaklings. For after all the question is to be or not to be. Besides, no one is willing by nature nor able to be meek. For even the form of worldly meekness is but a show. It is the result of selfish motives and it always centers around man. And how could it be different? Is the natural man not filled with pride? Tell him to be meek for God's sake and all his meekness will disappear and turn into haughtiness and selfishness.

The Scriptural idea of meekness is first of all a disposition of the heart and is the opposite of pride. A proud man is filled with envy and hatred, never willing to bear the burden of opposition and he is never calm. Do not touch him for he is either quick tempered and insulted or he will bide his time to take revenge. He maintains the outward form of calm, but inwardly he boils. However, his head remains master of the situation. True spiritual meekness is that disposition of the heart whereby man is inwardly calm. It means that such a person is able to stand under the most trying circumstances. Therefore, he is not quickly moved. And thus it is meant in Scripture always. Remember the meek shall inherit the earth. This means, by implication that the citizen of the Kingdom of heaven has nothing. All is taken away from him. And that because he belongs to that Kingdom, therefore he must suffer. His suffering can only be explained from that one fact, that he is not from below but from above. And when all is taken away from him he is submissive and does not rave, though humanly speaking they give him plenty reasons

to do so. He is willing to suffer and he is able to suffer. And this surely does not imply that the suffering is to be made light of. If we look at it from the point of view of history the only people that always did and will suffer is the people that belong to the Church of the living God. And that suffering is the experience also today of the faithful.

Nevertheless, the citizen of the Kingdom is without revenge. He may be persecuted and even put to death, but in and through it all, he remains and retains that perfect calm characteristic of the children of God.

What the cause for this meekness might be? Looking at the beatitudes carefully we find a close relation between this third and the two preceding. It is the same citizen of whom the Lord said that he is poor in Spirit and that he mourns. He is poor in spirit because the Spirit revealed unto him his poverty. There is spiritual knowledge concerning self, so that he sees himself as he truly is. Poor in that he does not serve the Lord with his spirit perfectly. He knows that the best that can be said is, it is only in part Lord.

Hence, he mourns. He has a heartfelt sorrow concerning his own condition. There is in him a mourning toward God. The daily humble confession of his sins and weaknesses as well as the holy desire to live more perfectly before his God.

And he is also meek. Any poor man knows that poverty keeps him down. Only fools will boast of riches when they are poor. But this is especially true of the spiritual poverty. He does not boast before the Lord nor before the brethren, but before God he mourns. Or to reverse the order for a moment, how can a man be meek if he does not mourn? If a man does not know that he is spiritually poor, he cannot be meek and he does not mourn. The one excludes the other. Thus the meekness of the citizens of the heavenly kingdom is a third fruit of what the Spirit wrought in him. It is the fruit that grows on the ashes of burned pride. A flower out of the soil of humiliation and one of the finest Christian virtues of grace. I know the fruit may never be the basis for our faith, but is it not equally true that the fruit alone gives us the assurance that we are not building on sand but on the rock?

And in close connection with the Kingdom of heaven, the citizen living the life of that Kingdom has but one desire to live for the King. He sees the beauty of that Kingdom, the beauty of Christ and feels the operation of the Holy Spirit, both when he comes in contact with the Word of his King and when he meets the enemies of the Kingdom. His only desire is to be made like unto Him Who calls him to this blessed state of being such a citizen.

Therefore also the strife. Manifold are the sufferings for the sake of Christ Jesus. Yet, he remains calm, meek, submissive, always listening to God's Word.

If need be, he will give up his life for the beauty and salvation of the Kingdom of heaven. No, it does not mean that he is a goody goody, but such men and women have their faces set as a flint toward their God. For it is only the meek that can and will suffer for Christ his Redeemer's sake. They are followers of God, as beloved children. And that because their life is the life of the Kingdom of heaven, that is the life of Christ. Therefore, they follow, by His grace, the Master. For to be one with Him in life means to be one with Him in suffering and death. And to be one with Him in suffering and death means also to be one with Him in newness of life and in walk.

They are blessed. Blessed now. Now while he has nothing? The promise is that in the future he shall receive, but now he is not in the possession of the things promised. But whether he has little or much, he is in the Kingdom of Heaven. He partakes of the life of it and receives the privileges. But he has also the promise in regard to the future. Through faith he knows that the promise is just as sure as God is unchangeable. And that promise fills him with the highest expectation. For the promise of God cannot fail. He will do all His good pleasure, for He is Jehovah. Is that not worthwhile? It is written in God's Word and sealed with the blood of Jesus Christ.

Therefore, he shall inherit. We do well to remember that we may not wish to possess the earth as it now is. This earth shall not be the eternal abode. And it does not speak well of us, while confessing the name of our God, that our hearts and minds are set upon it. Remember this earth is never a decent place to live in for a child of God. Be not deceived and do not deceive yourselves. If all is well, the citizens of the Kingdom of heaven do not feel at home in this world of sin and guilt and imperfection. This world stands and lives in spiritual darkness and is ruled by the prince of this world. And you cannot feel at home with the devil can you? All powers that make it impossible to reveal the Kingdom of God are present. Be not deceived when men tell you that they, in spite of these facts will make it the Kingdom of heaven. It cannot be done.

But presently, there shall be a new heaven and a new earth, when the former things shall pass away and we shall see the new-perfected heaven and earth. Then the powers of sin and darkness shall be no more, when the heavenly Kingdom shall be revealed in all its glory and the tabernacle of our God shall be with men. Sin and sinner, devil and demon shall disappear and heaven and earth united in one and our God shall be all and in all.

That is the promise and this promise is as sure as God is God. Now is the fight and the suffering, presently the tasting of the victory with and through Him Who gave Himself for His own.

Seek the Kingdom and all its promises and the struggle will be yours.

But presently the fight shall be over for ever and in the perfect calm of His salvation shall be your eternal joy.

W. V.

The Reverend Zwier On Acts 14:16, 17

A Dangerous Principle.

The exegetic trend revealed in the article of the Rev. Zwier in "De Wachter" of May 10, must be considered positively dangerous.

That Scripture need not at all times be harmonized, that the question need and may not always be asked, "How do you reconcile those teachings?" that it is rationalistic to seek to explain Scripture in the light of Scripture, is a principle that must and shall lead to corruption of God's Word and ultimately to a denial of all that is Reformed. Any doctrine can be corrupted without much difficulty if such methods are employed.

On the basis of the above, how can particular atonement be maintained overagainst them who contend that atonement is general? It can scarcely be denied that there are various passages in Scripture that *taken entirely by themselves* teach that Christ died for all men and shed His blood for the salvation of all. What could possibly prevent me from teaching, that there is both a particular and a general atonement, even as the Rev. Zwier maintains that the prosperity of the wicked is in order that they shall be destroyed forever while that prosperity is at the same time evidence of a favorable attitude of God toward them? At the best, why should one, who might be so inclined, not have the right to place the passages that seemingly teach general atonement next to the ones that teach particular atonement and compose a "point" of his own, postulating something on this order: besides the particular atonement for the elect unto eternal life, there is also a certain general atonement, which God effected for all men in general? In fact, would it not be well, from the viewpoint of our Christian Reformed brethren, that some such basis be established for all that grace and mercy that God manifests toward the wicked from moment to moment?

There is a passage in 2 Peter 2 which reads as follows, "But there were false prophets also among the people, even as there shall be false teachers among you, who privily shall bring in damnable heresies, even denying the Lord that bought them, and bring upon themselves swift destruction". In 1 John 2:2 the Spirit says: "And he is the propitiation for our sins: and not for our's only, but also for the sins of the whole world".

Taking these passages entirely by themselves, might I, if so inclined, not reason as follows? These expressions teach general atonement pure and simple. Peter says very plainly, that the Lord bought also those false prophets, who bring in damnable heresies and bring upon themselves swift destruction; whereas John states in language that for clarity leaves nothing to be desired, that Jesus Christ the righteous died not only for our sins but also for the sins of the whole world. These statements are so lucid that they need no further explanation. Both Peter and John teach general atonement. This atonement is not unto eternal life, for the false prophets bring upon themselves swift destruction. Hence, it must be something temporary.

"But", you argue, "this is impossible. Atonement cannot be both particular and general. Therefore, these passages must have another interpretation".

Borrowing the language of the Rev. Zwier against us, I might serve you with the following reply. "You are prejudiced. You deny general atonement to begin with and hence also these passages of Peter and John must be interpreted to harmonize with your prejudgments. Your prejudices in the matter of atonement lead you to corrupt these clear passages from Scripture in such a fashion that after all these false prophets were not bought at all and Jesus is not the propitiation for the sins of the whole world. You permit your dogmatics to dominate your exegesis. The result is, that your exegesis is no exegesis at all. It is not exegesis when you impose your own prejudgments upon the text of Holy Writ. That is 'inlegkunde'."

"But", you object once more, "does Scripture not teach that Christ atoned for the elect only? Did He not buy only them that were given Him of the Father? Is He not a propitiation for the sins of the elect only? Must statements such as were quoted from Peter and John not be interpreted in the light of the passages that teach that atonement is only for the elect? How then can you speak of a general atonement?"

If I were to answer in the language the Rev. Zwier employs against us in "De Wachter" of May 10, might I, if so inclined, not reply to the above in the following manner? "I can speak of a general atonement because Scripture teaches it. We do not in rationalistic style endeavor to reconcile these two. We bow as well as you do before the truth that atonement is particular. But we submit just as respectfully to the truth that these false prophets were bought and that Jesus is the propitiation for the sins of the whole world. We are convinced that the passages on limited atonement give us no licence to deprive such passages as these of their power. No, we cannot reconcile these two. For our minds they are contradictory. God is the Incomprehensible One. Hence, *never again ask us to reconcile the two lines so plainly taught in Scripture. We believe both, but cannot comprehend it. You always come with your human logic. You re-*

fuse to believe that God is the Incomprehensible One. Your human logic determines your view of atonement".

Would such an answer convince you that you have been served with a rational and correct reply?

This is but one illustration. More could be given. The reader must sense where such methods of exegesis must bring us in the end. They must cripple all consistent exposition of Scripture. And in this case they would certainly deprive the Reformed people of the argument they have always employed against the exponents of the doctrine of general atonement.

The Rev. Zwier's reasoning in his article on Acts 14:16, 17 is dangerous, too, because of the end to which it will certainly lead. He may tell his readers that the curse of the Lord and His blessing are in the house of the wicked at the same time; that the prosperity of the wicked is *in order that* they shall be destroyed forever and at the same time an evidence of God's favorable attitude toward them; that it is sinful rationalism and entirely unnecessary to endeavor to reconcile the two; that the readers must believe both however contradictory they may seem to us; but this latter will never be. These things are not true, neither will the Rev. Zwier's readers believe them. The result will be that only God's favor to the wicked will remain in the consciousness of the church and Psalms 73 and 92 and numerous other passages will be forgotten. The latter will be conveniently relegated to the secret counsel of God, to the things with which we may not concern ourselves. Only general love and grace to all men will abide in the mind of the church. All that is distinctively Reformed will be lost for the church and the latter will become Arminian and modern more and more. Have not leaders in the Christian Reformed churches complained long before 1924 that the church was drifting rapidly into these very dangers? How much of that which is peculiarly Reformed still lives in the consciousness of the masses? And, despite his own assurances to the contrary, if the Christian Reformed churches continue to drift into waters that are foreign and dangerous and end ultimately in complete Arminianism and modernism, the Rev. Zwier may claim a full share of the credit (?). By opposing where he should have defended he has done much to lead the church away from the unadulterated Reformed truth.

Acts 14:16, 17 explained.

Who in times past suffered all nations to walk in their own ways. Nevertheless he left not himself without witness, in that he did good, and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness.

Finally, the passage under discussion gives no occasion whatever for the exegesis the Rev. Zwier gives of it, nor for the remarks made in his article on this text.

What does Acts 14:16, 17 teach? That God, even in the old dispensation, did not leave Himself without witness to the heathen world. He did good from heaven, giving rain and fruitful seasons, filling them with food and gladness. Thus He revealed Himself as the One Who must be thanked and served. This "doing good" does not imply an attitude of favor at all. It refers to God's perfect actions toward the heathen. God never does evil, even though the creature's every act is such. God acted at all times according to divine perfection and holiness. His every act reveals that He is *God*, and One Who must be thanked and served. That goodness is revealed here in the rain and fruitful seasons, food and gladness He gives. Good things they were, revealing God unto the recipients. However, God suffered them to walk in their own ways of sin and destruction. At the risk of again being accused of rationalism and drawing unwarranted conclusions I would ask: what kind of a favorable attitude is one that suffers people to walk in the way of iniquity and destruction? The fact is, that even though God witnessed of Himself to the heathen, yet there was no grace or gracious attitude to apply that witness unto salvation. God *did good*, but not in grace. The Rev. Zwier would not deny that God can also do good even though His attitude be one of sovereign and righteous indignation!

This exposition of the word in question is in perfect accord with Scripture. The Rev. Zwier writes of the "simple and natural meaning of the word, which also elsewhere in Scripture is used to denote benefits, *that proceed from a favorable attitude*." There is no reason to write of this "favorable attitude". The word used in the original for "doing good" (there are two words in the Greek, both of which, however, are so nearly alike, that they may be regarded as one) is found in but seven places, 1 Timothy 6:18, Mark 3:4, Luke 6:9, Luke 6:33 and 35, Acts 14:17 and I John 11. Please read these passages carefully and determine for yourself how much truth there is in the attempt of the Rev. Zwier to clinch his argument by writing about the "simple and natural meaning of the word, which also elsewhere in Scripture is used to designate benefits, that proceed from a favorable attitude." All these passages have nothing to do with any attitude, favorable or otherwise. They speak of doing good, doing well, doing right overagainst that which is evil. When we interpret Acts 14:16, 17 as we do, we are in perfect accord with the common usage of the word in Scripture. The Lord did well, gave good gifts, acted in such a manner that the heathen could see Him as the Good God, Who was worthy to be thanked and served. He did good, not because of a favorable attitude or to bless, but in order that He should not be without witness, while He nevertheless suffered them to walk in their own ways.

The Rev. Zwier should not have written that Acts

14:16, 17 teaches as positively as possible that God's common goodness (Favorable attitude) also extends to the heathen. Nor should he have told his readers that this passage presents irrefutable evidence of common grace to the heathen.

The Rev. Zwier should not insinuate that we explain this text as we do, because we have a preconceived notion of the grace of God. One must have just that to discover common grace in Acts 14:17.

The Reverend does wrong when he states that our exegesis of this passage is no exegesis at all and that we force our own prejudices upon the Word of God. When common grace, a favorable attitude toward the heathen who perished in their sins, and the doctrine that God blesses the wicked is all carried into the expression "doing good", whereas the text itself interprets it as a further explanation of the immediately preceding "nevertheless he left not Himself without witness", who is guilty of "inlegkunde"?

The Rev. Zwier should not maintain that we corrupt the simple and natural meaning of the word in question for no other reason than that we insist on maintaining our own personal prejudgments in the matter of common grace. The element of a "favorable attitude" our accuser himself forces upon the text.

The writer of "Dogmatische Onderwerpen" should not attempt to leave the impression that Scripture uses this word only to designate benefits that proceed from a favorable attitude. Nothing is farther from the truth.

The Rev. Zwier should not give an altogether unwarranted exegesis of the text and then say: Never again ask me how to reconcile it with other passages in Scripture. That is as childish as it is wrong.

The Reverend should not write, "Paul here reckons with both truths: God's sovereign reprobation as well as His common goodness. But he does not attempt to harmonize the two". That is untrue. Paul speaks of God's sovereign reprobation and His not leaving Himself without witness, doing good from heaven. God "in times past suffered all nations to walk in their own ways; nevertheless He left not Himself without witness. There is no contradiction here nor even a seeming contradiction. It takes no rationalism whatsoever to see the unity in this text. While God suffers the heathen to walk in their own ways, they nevertheless receive His witness, sufficient to leave them without excuse. That witness consists in the good that God does to them even while He suffers them to walk in the way of sin and destruction.

God can also do good in wrath and sovereign hatred.

If Acts 14:16, 17 is such a perfect proof for common grace as the Rev. Zwier claims it to be, — I am satisfied.

What must we think of the passages that are less clear?

News From Our Western Churches

Having been asked to contribute a few articles this summer for our Standard Bearer, I gladly do this, though I am not an associate editor. And I thought it about time that we get some information to our reading public concerning the situation in our Western Churches. We propose to take a short tour of our churches in Northwest Iowa as well as our newest addition to our church group in Edgerton, Minn. The best route to take in our jaunt will be the alphabetical rout.

We therefore begin in Doon. This congregation is one of the oldest in our western group, but has had some very hard sledding the past couple of years. At first, and during the pastorage of Rev. J. De Jong, the congregation flourished and grew to approximately 22 families. It was the period of enthusiastic expansion. And during this expansion period undoubtedly many were drawn into the fold of this congregation out of sheer disgust with the Christian Reformed Church with its dead preaching. And without fully understanding the deep underlying principles of the Protestant Reformed Churches, assumed to be with us heart and soul. However after being with us about 3 or 4 years (some more and some less) it became apparent that the strong preaching of Reformed Truth could not be digested and some manifested themselves in hatred of the truth and of those bringing the Word of life. As a result, this congregation underwent a purge during the pastorate of Rev. G. Lubbers, who is now in Pella. Then, after the departure of Rev. Lubbers, the congregation was vacant for over one year, further disheartening the small group that wished to continue. So that now Doon numbers a small 10 families. At this writing Rev. J. Vander Breggen is considering a call from Doon, and has asked for a two weeks extension to further consider. Doon has both a church building and a parsonage, against which only \$1650.00 yet stands as the total debt of the congregation on both buildings. But if Doon does not receive energetic leadership soon, I am afraid that this small congregation will not hold out long. She is despondent and stands no longer in her former love. Only about 4 families could join the nearest Prot. Ref. Church, and the rest, due to inability or lack of spiritual vitality, would fall by the wayside.

We next arrive at Edgerton, Minn. This congregation was the most recently organized, having existed only three months at the time of this writing. At present three services are being held, which shall be changed to two when she receives a minister of her own. These three services are held now, due to the fact that in our Western Churches the Sunday evening is usually devoted to Young Peoples' Society. And this being not yet started, and not wishing to deprive

our young folks of Sabbath worship, the consistory decided to continue the evening service until such time as a young peoples' Society will be organized. All the servies are conducted on a 50-50 basis of English and Holland language, which is a very fine beginning, which both the consistory and Rev. B. Kok, our Missionary working there at the time, deemed necessary to the future wellbeing of the church. We hope that all our Western Churches will soon realize this necessity. Edgerton's congregation is experiencing that marvelous first love. And having begun with 16 families it now already numbers 20 families including over 100 souls. There is a large group of young people, speaking well for the future. Already a fine Men's Society was organized by Rev. B. Kok, even before the congregation was organized. Also the congregation immediately began calling. We just received word that Rev. G. Vos, the first one called here, did not feel free to accept this call. Immediately a new trio was made, the two left from the last trio with one added to it. Edgerton is situated about 60 miles from Hull and is exclusively a farming community. The town numbers about 600 souls. A large Chr. Reformed and Reformed Church are located there also. Our congregation has rented the Memorial Hall for one year, which is very suitable, as well as inexpensive. No parsonage has yet been rented, and even when this becomes necessary, it will be rather hard to rent a house, as empty, available houses are very scarce. The consistory is courting the idea of building a parsonage if this is possible. And before I finish in Edgerton let me add that this congregation is 100 percent for the Christian School, and that nearly half of the School Board at present are members of the Prot. Ref. Church. A congregation therefore having a heart for the covenant of Jehovah in the midst of the world. Any visitor attending the services in Edgerton may be sure of a blessed Sunday, for the spirit of "United we stand and divided we fall" is manifest in all their activities.

From Edgerton we wend our way to Hull, where we also come in contact with a very flourishing congregation. Hull is the oldest of our Prot. Ref. Churches in the West, for from Hull went out the first cry to Rev. H. Hoeksema, immediately after the three points were accepted by the Chr. Ref. Churches: "Come over and help us". Though this call was not in the nature of a call to take up the ministry of the Word here (there was as yet no Prot. Ref. Church) yet the need was felt for the old, sound and tried Reformed Truth. The following history need not now be again mentioned for you can read part of it in the book: "The History of the Prot. Ref. Churches". But in this connection it may be said that whereas the congregation at the beginning of its history soon numbered nearly 50 families, and subsequently it was forced to re-organize with 12 families, after the terrible anti-Christian spirit and work of B. J. Danhof, yet it now numbers again nearly

40 families. Some of these new families were among the original 50 and others not. And some of the original 50 never came back and would not be welcome if they did come back, for they have been weighed and found wanting. Hull now again stands ecclesiastically strong. Included in its activities it numbers 5 catechism classes, and four societies. There are over 40 catechumens in the oldest class who are preparing for confession of faith, all 16 years and older. Also a bright future. The re-organized 12 families were also burdened with a debt on the buildings amounting to \$12,000.00 but were able not only to keep up this tremendous interest but also pay off of the debt until today there is only \$8500.00 against a beautiful Church building, recently redecorated, as well as a fine parsonage and garage, well kept up. If the spiritual growth and gain is commensurate with the external growth, then surely there is much cause for gratitude on the part of the membership of this congregation. However: Alles is niet goud dat blinkt. There is a marked apathy and even aversion to the cause of Christian Education among our people in Hull. The majority do not send their children to the Christian School, and although some perhaps find it physically impossible due to the distance, etc., others do not send them where it is possible. We may be glad to report however, that the majority of those not sending their children do confess a love for Christian education, but profess to be against the adulterated and common grace education received in the present Chr. School. From which it may be concluded that a sound, Reformed Christian School would be welcome. Though we do not regard this as an excuse for not sending the children to our present Christian School, yet we may hope for something better, and we pray that Hull may be the first of our Mid-western Churches to see the need and erect our own school in the not too distant future. The reader will excuse the undersigned for giving more information of Hull than of the other churches, as this is but natural as the writer of these lines has the privilege of serving Hull's congregation and therefore is in a position to give more detailed information here.

We now journey about 16 miles southeast to Orange City, where we also find a congregation that has been through some hardships during its 4 years of existence. This congregation is situated in the County Seat, in a typical Holland city, de stad van Oranje, neat and clean, and surely a beautiful place to live. Our congregation in Orange City numbers 13 families at present and anyone who has followed the history of this church will know then that the congregation has not grown numerically to any great extent. I believe they organized in Orange City with 11 families. Part reason for this is undoubtedly that when organized, this congregation did not number many young people, and as it is in our other churches, the best growth must be expected from within. Such

a growth is usually also the healthiest growth, for then the covenant seed, which has been instructed continually in the aforesaid doctrine, will be strong in the truth when it reaches maturity and consequently with a love of our truth that will not allow them to seek other ecclesiastical pasturage. The covenant seed knows then that the purest manifestation of the body of Christ in the world is the Prot. Ref. Church, though it too has many imperfections. There were then not many young people in our Orange City congregation. The first and only pastor enjoyed by this flock was Rev. H. Kuiper, who served her nearly three and a half years, but was recently released from the congregation due to ill health. For years Rev. Kuiper has suffered from recurring ulcer troubles and especially the past year, which made his labor all but pleasant. Surely a trying time for both pastor and congregation, and one which is not conducive to external growth.

This congregation has, however, faith and courage to go on. Recently Rev. J. De Jong received the call but he found it was not the way of the Lord to follow up this call. A new trio was also made here, though we have not yet heard who they are. This congregation also numbers a Young Peoples' Society, as well as a Ladies' Aid. Though this congregation had to go through tribulation yet let it not forget that tribulation worketh patience, and patience worketh experience and experience worketh hope and hope maketh not ashamed.

And now we go 11 miles northwest from Orange City to inquire as to the welfare of our church in Sioux Center. This congregation again rejoices at having a pastor of its own, namely, Rev. M. Gritters, who surely need not grieve at having vacated his church at Holland, Mich., for the latter immediately thereafter received another minister. Sioux Center was without a pastor for a little better than one year after Rev. R. Veldman left, who served her nearly 6 years. Under the energetic leadership of Rev. Gritters this congregation immediately showed signs of new life and energy. Already a Young Peoples' Society has been organized, which, though it is small, is a beginning in the right direction, for, up to this time the young people of the congregation have had nothing on Sunday evenings and as a result many went to the Chr. Ref. Churches. Also started recently was a Sunday School numbering over 30 children, a very good number when considering that this congregation is in a farming community where some members must travel a considerable distance to home sweet home. Miss Jensen, an experienced and very able Chr. School teacher, is assisting Rev. Gritters in thus getting the congregation organized into societies and Sunday School. And another thing which was long lacking and which lack is now being filled, is that twice per month the English language is used in the services. Though this is very strange to a few, yet the congregation as a whole ap-

preciates the fact that now the young people will also begin to receive the benefits of instruction from God's Word. The consistory is to be congratulated on its leadership in this, that they have introduced the English language in the services while being yet vacant, so that a new minister could immediately begin without first trying (sometime with many misgivings) to introduce the language of our adoption. It is well that the consistories show loving leadership in these matters, and thus unwaveringly lead the congregation in the way of its calling, even though it does not always meet with universal approval of its membership. Authority where authority is demanded by the calling of God, and where this authority is exercised in the love of Jesus Christ, this authority will also be honored and obeyed. And lest we forget, Sioux Center no longer congregates in a basement church (or as the enemy used to call it "the chicken coop") but now has a church building erected very fitting for its use with the basement now used for various activities during the week. And with the recent planting of trees and shrubbery and sowing of grass seed, the property is indeed inviting.

Finally we turn to Rock Valley the most westernly church of all our Western Churches, being but 12 miles from the Dakota border. Also here this congregation has gone through a trying way. The pastor, Rev. A. Cammenga, was forced to suspend work for nearly a year due to his lung ailment. During this time the congregation read most of the time, although at times being helped by students from our Theological School. However the congregation waited in hope for the time of the pastor's recovery. And her hope was rewarded. Today the pastor can again go in and out with his flock, ministering unto her spiritual needs by breaking the bread of life twice per Sunday. Though he must yet be careful not to overdo, which of course, is quite a thing for one so energetic and peppy as Rev. Cammenga, he is about recovered, at least to be able to look forward to doing all the labors required of him the coming fall season. This flock has also many young people who are organized into a Young Peoples' Society. There are many large families in this congregation and no difficulty is experienced as to Christian Instruction. A Men's Society and a Choral are other organizations found in Rock Valley congregation. The only thing this congregation yet lacks is a parsonage, for which lots have been bought next to the church building, but which are yet but lots. Recently the church building has been repainted and decorated and there is a continued lively spirit manifested in this church in the valley.

We have attempted to give information as to our churches in the West. May we hear also from the others with whom we have less contact. Till later.

L. Vermeer.

The Sin-Offering

My previous article on the subject here under treatment was a free translation of all those scriptures that set forth the laws governing the sin-offering. The bulk of the legislation contained in these scriptures has already been dealt with in the articles on the subject, "Sacrifice by Blood". Before entering upon the treatment of the materials that remain, attention must again be directed to the matter of the forgiveness of the sin or sins that required the offering. The scripture that bears on this subject reads, "And the priest shall make an atonement for the soul that sinneth ignorantly, when he sinneth by ignorance before the Lord, to make an atonement for him and it shall be forgiven him (Lev. 15:28). This and similar notices causes one to ask whether the reprobated, the unbelieving and unrepentant (and such there were among those who offered, many of them), were also forgiven. In a foregoing article this question was answered thus, "There was in the dispensation of the law two kinds of forgiveness of sins, namely, the true and the symbolical forgiveness. The latter consisted in the offerer's being vested with the symbolical satisfaction and righteousness of the sacrificial animal who had died in the offerer's stead and for his sin. Now this (symbolical) forgiveness was also the portion of the reprobate in Israel. But only the elect in whose hearts God by His Spirit worked a genuine repentance, were truly forgiven. Such only received witness that they were righteous." The view here expressed is, without a doubt, the correct one. As has already been fully explained, there was in the dispensation of the law, besides the true, also this typical forgiveness of sin, that consisted in Jehovah's freeing the offender, thru the symbolical-typical sacrifice, from the penalty of physical death. In reference to his sins of adultery and murder, the Lord by the mouth of the prophet said to David, king of Israel, "The Lord also hath put away thy sin; thou shalt not die." The death of which the prophet here spoke is *in the first instance* death physical and in the final instance, to be sure, the destruction of the culprit consisting in his being cast into the abyss of eternal night. Of the latter, the former was the symbol and type. That it was from the penalty of a physical death that the king in the first instance was freed, follows also from this that it was this death that the adulterer and the murderer had to die. And as through this death the offender was banished from the face of that land — the land of Canaan — where the (typical) tabernacle of God was with men, this death, as undergone for sins unatoned, was an object of dread to the believing Israelite. In the light of this observation it will be seen that the typical forgiveness consisted in the Israelite's being freed by the symbolical sacrifice, from the necessity of being removed,

thru death, from Gods' country; and that thus the true forgiveness consists in God's putting away the sins of His people, that is, in His not setting their sins before His face with a view to causing them, His people, to spend an eternity in hell outside of His city, the heavenly Jerusalem. Positively it consists in God's vesting His people with the satisfaction and righteousness of Christ and in causing this people, as so vested and saved from all their sins, to dwell everlastingly with Him in His house as His sons.

As to the old testament believer, though being freed by the typical sacrifice from the necessity of being banished on account of his sins from God's country through death, he was nevertheless sooner or later overtaken by this death. Yet, having, as Abel, obtained witness that he was righteous, God testifying of his gifts, his confident hope was that in death as well as in life, he belonged to the Lord his faithful Saviour and was thus in death also with Him. It was this circumstance of being overtaken by death, though covered by the blood of the sacrificial animal, that aided in causing the believer to see that the shedding of this blood together with the rights accruing from it was but symbol and type. Of Abraham it is recorded that he expected the city of God that hath foundations and that he looked for a heavenly country. This expectation must have been common to all true and thoughtful believers of the dispensation of the law. The evidence of the unreality of the typical things of the law was too conclusive for those believers not to become aware of the unreality of these things. In these things therefore they could and did not ultimately rest. How could they continue to imagine that Canaan was the true rest, if, despite their being the beloved of God, they, through death, were ultimately removed from this land,—the land where God tabernacled with His people. They could not. So, even as residents of Canaan, they sought a country, desired a better and confessed that they were strangers and pilgrims on the earth. Such was the confession of Abraham and also of David.

The question whether the reprobated in Isreal also secured this typical forgiveness must once more be faced. The answer already given in these articles is that they must have, if they committed no gross sins (sins that could not be atoned by the animal sacrifice) and were not on account of their committing such sins, prohibited from sacrificing. And there must have been many such reprobated ones among the worshippers in Israel,—persons devoid of true love of God, yet outwardly conforming to all the precepts of the law. For these, too, the priest would have to make atonement as well as the officebearers in the church of this new dispensation have to admit such persons to the Lord's Supper. The necessity of this springs from the circumstance that the impulses under which

known to God only. In the old dispensation such persons, as well as the true believers, would secure Jehovah's symbolical forgiveness, would, as well as the others, be momentarily freed from the necessity of being cut off through death from the typical commonwealth of Israel. But such extension of life in Canaan was no gain to them but all loss and it was this as in their hearts they despised the law of God, hated and rejected His Word, the gospel of Christ, set forth by the typical things of the law and were thus hardened by this word. So, though symbolically forgiven, they did not obtain witness that they were righteous, were not justified in their hearts before the bar of their conscience. For to their sacrifice the Lord had no respect. Their sacrifice, as it was not in their case the expression of true faith and love, of sorrow for sin and of a hunger and a thirst after righteousness, was not a sweet savor, smelled as such by Jehovah.

But though the carnal seed in Israel would at times live in outward conformity to the law, as when the theocratic throne was occupied by strong and god-fearing kings, this was not certainly the rule. As often as the restraints of the law were lifted, they would openly despise this law through their crimes. But this did not deter them from compelling the priest to make atonement for them respecting their gross sins. Resting in their sacrificing, they deemed themselves secure. What God thought of their offerings may be known from the discourse of Isaiah. Said the Lord to them, "To what purpose is the multitude of your sacrifices unto me. . . . I am full of the burnt offerings of rams and the fat of fed beasts; and I delight not in the blood of bullocks or of lambs or of he goats. Bring no more vain oblations; incense is an abomination unto me. . . . I cannot away with; it is iniquity. . . . Wash you, make you clean; put away the evil of your doings from before my eyes; cease to do evil; learn to do well; seek judgment, relieve the oppressed, judge the fatherless, plead for the widow. . . ." Isa. I.

The fact is that, as the sacraments of the new testament church, so the sacrifices of the dispensation of the law, they were instituted solely for the true believers and for their benefits. As the sacraments, they were holy visible signs and seals, appointed of God for this end, that by the use thereof He might declare and seal to true believers the promise of the gospel, vis., that he granted them freely the remission of sins, and life eternal, for the sake of the true sacrifice that He would eventually provide. The sacrifices therefore also served the believers as the medium for the expression of faith. And when they sacrificed, God, without fail, testified upon, in addition to or in connection with (such is the reading in the original) their gifts and in their hearts that they were right-

sponse to their expression of their faith and love, of their sorrow for sin and of their yearning for pardon and life through their act of sacrificing.

Great indeed, then, was the spiritual benefit that the old testament believers derived from their sacrifices. Of the truth embodied in the word, these sacrifices were the symbols, so that as the word and together with it, they awakened and strengthened faith. As the word, they gave content to faith and directed it to the sacrifice of Christ as the only ground of salvation. Together with the word they formed the means—the means of grace—by which God justified the penitent ones before their consciousness and wrought in their hearts peace and confidence toward Him. These statements are not at variance with certain scriptures contained in the epistle to the Hebrews and asserting that it was “not possible the blood of bulls and of goats could take away sins”; and that such blood, as the ashes also of the heifer sprinkling the unclean, could but avail to the purifying of the flesh, while the blood of Christ, and this alone, can purge the conscience from dead works to serve the living God (Heb. 9). The truth contained in these scriptures is that Christ only could satisfy for all the sins of His people by His suffering and death,—satisfy the justice and the law of God that called for the destruction of those for whom He laid down His life. And this He did and through His doing so, took away sin. When therefore the blood that He shed is brought through the preaching of the Word in contact with the guilty and polluted conscience of His people, that conscience is cleansed by the virtue of that blood from its guilt. Christ then must be preached. It is only because through the preaching Christ is brought in contact with the consciousness of the believers that they can be and are saved. How shall they believe, if there be no preacher? Christ was preached through the ages of the dispensation of the law as well as He is being preached this day. Preached He was by the sacrifices and other ceremonies of the law and by word of mouth—the mouth of the prophets. Now the benefit that the church of old derived from its sacrifices is the very benefit that believers through the ages derive from the preaching of the gospel of Christ. And this benefit, as was said, is great. By the gospel, truth, the believers, in the very words of Christ, are made free, and this for the reason that the truth preached is Christ.

If these matters be understood, such scriptures as those last quoted will not confound. And these scriptures have confounded. In the works of some of the best typologists, one may come upon statements such as this, “If such passages were to be taken absolutely, they would certainly deny any spiritual benefit whatever to the Old Testament worshipper from his legal sacrifices. But that they can not be so taken, is evident alone from this, that even when viewed as offer-

ings for such offenses as affected the outward and theocratical position of an Israelite, and satisfying for these, they did not and could not stand together apart from his conscience; to a certain extent, at least, conscience had been aggrieved by what was done, and must have been purged by the atonement presented. But in all the passages the apostle is speaking of what, in the proper sense, and in the estimation of God, or of a soul fully enlightened by the truth, can afford a real and valid satisfaction for the guilt of sin, not of what might or might not provide for it a present and accepted though inadequate atonement”. The teaching of these lines is that as the blood of Christ in after-years, so during the dispensation of the law the blood of the sacrificial animal,—by its virtue it cleansed at least to an extent the conscience of the believer from its guilt. Now such a doctrine, certainly, will not do. The blood of the animal had no such virtue and this for the reason that, being an irrational and non-moral creature, the animal could not, even to the smallest possible extent, satisfy the offended justice of God. True it is that, as has been explained, it pleased God to accept the animal sacrifice as a substitute for the offender and to momentarily exempt the latter from the necessity of being removed through death from the face of the land of Canaan, if he allowed himself to be covered by the animal blood. But by this doing of God one should never permit himself to be driven to the conclusion that by its death the animal for the time then being silenced the demands of God’s justice. As the writer of the Hebrews in substance affirms, these demands could be silenced only by the suffering and death, by the obedience of Christ. To maintain the contrary, is to place the blood of the sacrificial animal in juxtaposition with the blood of Christ and to bring forward also the blood of the former as a meritorious source of grace and blessing. The sacrifices preached Christ. They were of benefit to the believers not because of their being the meritorious cause or source of some lesser blessing (all the blessings of the kingdom were merited solely by Christ. In Him only therefore do they dwell), but solely because they presented to the eye and mind of the believer God’s method of redemption and thus enabled the believer to accept and believe in this method and believing in it, to trust in Jehovah as in the God of his salvation. They were of benefit to the believer, were these sacrifices—because they served him as the medium for the expression of a faith to which God responded with the testimony that he, the believer, was righteous.

What the writer of the Hebrews affirms, then, is that the blood of the sacrificial animal could not, on account of its being a blood that as shed had satisfied the demands of God’s justice, cleanse by its virtue the conscience of the offender of guilt and the guilty offender of his pollution. This affirmation must assuredly be taken absolutely. I say it again, to main-

tain the contrary, is to define the animal blood as the meritorious source of blessing. Now if this blood were such a source, there could be no valid reason for God's giving His Son. The very circumstance that the author whose teaching is here being examined, affirmed that these scriptures cannot be taken absolutely, shows that the view of the sacrifices to which he was addicted is actually the one that is here being ascribed to him.

But there is still other evidence of this. In the above excerpt (the typologist whom we quoted is Fairbairn. The quotation may be found on p. 291 of the second volume of his "The typology of Scripture.") also this dubious statement occurs, "But in all the passages the apostle is speaking of what. . . in the estimation of God can afford a real and valid satisfaction for the guilt of sin, not of what might or might not provide for it a present and accepted though inadequate atonement."

What is to be noticed here is that the writer of the lines last quoted correctly affirmed that the apostle in the scriptures under consideration is speaking of what can afford in the sight of God a *real* and *valid* satisfaction for the guilt of sin. Why then should these scriptures not be taken absolutely? Is it not *absolutely true* that only the death of Christ affords this *valid* satisfaction? Assuredly, yes. Certain it is that to deny that the scriptures under consideration must be taken absolutely is to labor under the delusion that the death of the sacrificial animal, in order to be of actual benefit to old testament believers, had also to provide for sin a satisfaction that to an extent at least and in a measure was in the sight of God valid in the same sense that the satisfaction of Christ was valid.

That this was actually the view to which Fairbairn held is again evident from the following lines from his pen, "The matter stood thus: a certain visible relationship was established under the old economy between Israel and God — admitting of being re-established, as often as it was interrupted by sin, through a system of animal sacrifices and corporal ablutions. But all was from the nature of the case imperfect. The sanctuary itself, in connection with which the relationship was maintained, was a worldly one — the mere image of the heavenly or true. And even that was in its inner glory veiled to the worshipper: God hid at that very time He revealed Himself — kept Himself at some distance, even when He came nearest, so that manifestly the root of the evil was not yet reached: the conscience was not in such a sense purged as to be made perfect, or capable of feeling thoroughly at ease in the presence of the Holy One; for that another and higher medium of purification was needed, and should be looked for. At the same time, there was such a purification administered as secured for those who experienced it a certain measure of access to God's fellowship and . . ."

favor; it sanctified their flesh, so as to admit of their personal approach to the place which God recorded His name, and met with His people to bless them. The *flesh* of the worshipper, in such a connection, becomes the correlative to the worldly sanctuary, on the part of God; . . ."

So far Fairbairn. Here again an essentially identical validity is ascribed to both sacrifices, that of the animal and that of Christ. Formerly conscience was purged by the blood of the sacrificial animal; now it is the blood of Christ that purges. The only difference is that as a medium of purification, the latter is higher than the other. Formerly it was the blood of the typical sacrifice that so purged as to secure for the purged ones access to God's fellowship and experience of His grace; now it is the blood of Christ that secures this access. Such is the contention. But the plain teaching of scripture is that what was purified by the blood of bulls and goats was not conscience but merely the flesh and that what the shedding of this blood secured, that is merited, was access not to the fellowship of God but merely to a worldly sanctuary. Access to the experience of God's favor can be solely the fruitage of Christ's sacrifice. And it is a good that can be the portion of such only for whose sins Christ satisfied. As we said, also for the reprobated among the worshippers in Israel atonement was made by the typical priest. If now the blood of the sacrificial animal, on account of its having satisfied, as shed, the justice of God, cleansed conscience and secured access to God's fellowship, it must also be said of these reprobated ones that they obtained witness that they were righteous and that it was given them to walk with God as with a friend. But the truth is that believers only had and have fellowship with God through Christ on account of His merit and thus not on account of the merit of the sacrificial animal.

In the above excerpt also this statement is found, "The flesh of the worshipper, in such a connection, becomes the correlative to the worldly sanctuary, on the part of God; . . ." This is true; but the sentence is not complete. It should be made to read, "The shedding of the animal's blood together with the atonement made by the priest performing the service became the correlative to the flesh; the flesh, in turn, became the correlative to the worldly sanctuary and to access to the latter. But this statement calls for another, namely, the following." Christ's satisfaction is the correlative to the conscience purged by His blood; and the conscience so purged is the correlative to the heavenly sanctuary and to access to the latter." It is to be considered, then, that access to a worldly sanctuary is one and that access to the true house of God and to His fellowship is another. All for whom the priest made atonement had the former; but they only, of whose gifts God testified, had the latter.

Fairbairn closes his treatise on the matter under consideration with the following reasoning, "We read in later scripture of the difference between the Old and the New in God's dispensations, that 'The law came by Moses but grace and truth by Jesus Christ,' or, 'The darkness is past, the clear light now shineth' — not as if there had been no light, no grace and truth before, but merely none worthy to be compared with what now appeared. And in like manner, in the passages under consideration, the measure of relief and purification to guilty conscience which was afforded by the provisional institutions of the tabernacle, because of their inadequate character, and the imperfect means employed in their accomplishment, are for the occasion overlooked or placed out of sight, in order to bring prominently out the real, the ultimate, and perfect salvation that had been at length brought in by Christ'.

But one remark here. The question is not whether or no there was in the dispensation of the law relief and purification to the guilty consciences of God's people but whether this relief and purification was the fruitage of the death of the sacrificial animal or solely the fruitage of the suffering and death of Christ. The passage in the epistle to the Hebrews maintains the latter. Taking this passage absolutely, does not drive one to the view that there was no relief to the conscience of the believer. Taking this passage absolutely is simply to maintain that this relief was theirs only on the ground of Christ's merit.

Before turning to the ritual concerning the offerings itself, there is still another matter to which attention must be directed. As has already been pointed out in previous articles, the class of sins that could be atoned by the priest did not include the presumptuous sins, that is, the sins committed in deliberate defiance of the authority of God and with the willful determination to contest with Him the supremacy. The scripture from which this is known reads, "And the priest shall make atonement for the soul that sinneth through erring; . . . but the soul that doeth ought presumptuously (with a high hand). . . that soul shall be cut off from among his people because he has despised the word of the Lord and hath broken His command, that soul shall utterly be cut off; his iniquity shall be upon him."

Now the same command could be broken presumptuously or through ignorance. This raises the question how the priest, a mere human and thus incapable of discerning the hidden thoughts and intents of the heart, could know whether the offender had transgressed deliberately or through thoughtlessness. Light is shed on this matter by a scripture contained in the epistle to the Hebrews and reading, "He that despised Moses' law died without mercy under two or three witnesses: . . ." (Heb. 10:28). The writer here speaks of the presumptuous sins that could not be atoned.

And the expression, "died under two or three witnesses" indicates that it might be said of only those members of the Jewish theocracy that they had sinned presumptuously who committed one or more of the several crimes (crimes already mentioned in a preceding article) *that could not be atoned* by the typical sacrifice. In other words, deliberate defiance to the authority of God was associated with certain sinful deeds such as murder and adultery and blasphemy, so that he only who committed one of the unexpiable sins might be declared by witnesses and the authorities to have sinned presumptuously. Thus the term "presumptuous sins" is as to its significations identical to the term "capital crimes", so that what the authorities were required to pass judgment on is not, certainly, hidden motives but deeds.

G. M. O.

IN MEMMORIAM

On Saturday, June 23, 1938, it pleased the Lord to take from this vale of tears our beloved father, grandfather and great-grandfather,

MR. L. J. DEKKER

at the age of 87 years.

We thank God that He spared his life for us so many years. Although we miss him, we are comforted by the thought that he is now with his Saviour.

We wish to express our heartfelt thanks to all who in any way have shown their sympathy in the death of our departed one.

Mr. and Mrs. Geo. Bos
Mr. and Mrs. J. Dekker
Mr. and Mrs. P. Dekker
Mr. and Mrs. A. Dekker
Mr. and Mrs. Theo. Dekker
Mr. and Mrs. R. Dekker
Mr and Mrs. M. Kooistra
20 grandchildren
10 great-grandchildren

Grand Rapids, Michigan

IK HOORDE UW STEM

Ik hoorde Uw stem in 't nachtelijk duister
En vrede daalde in mijn ziel,
Nu weet ik Heer, hoe zacht ik fluister,
Gij hoort mij als ik nederkniel!
Zoodra Gij nader zijt gekomen
Werd al mijn droefheid weggenomen;
Uw: "Vrees niet" stilde mijn geweën
En dreef mijn angsten heen.